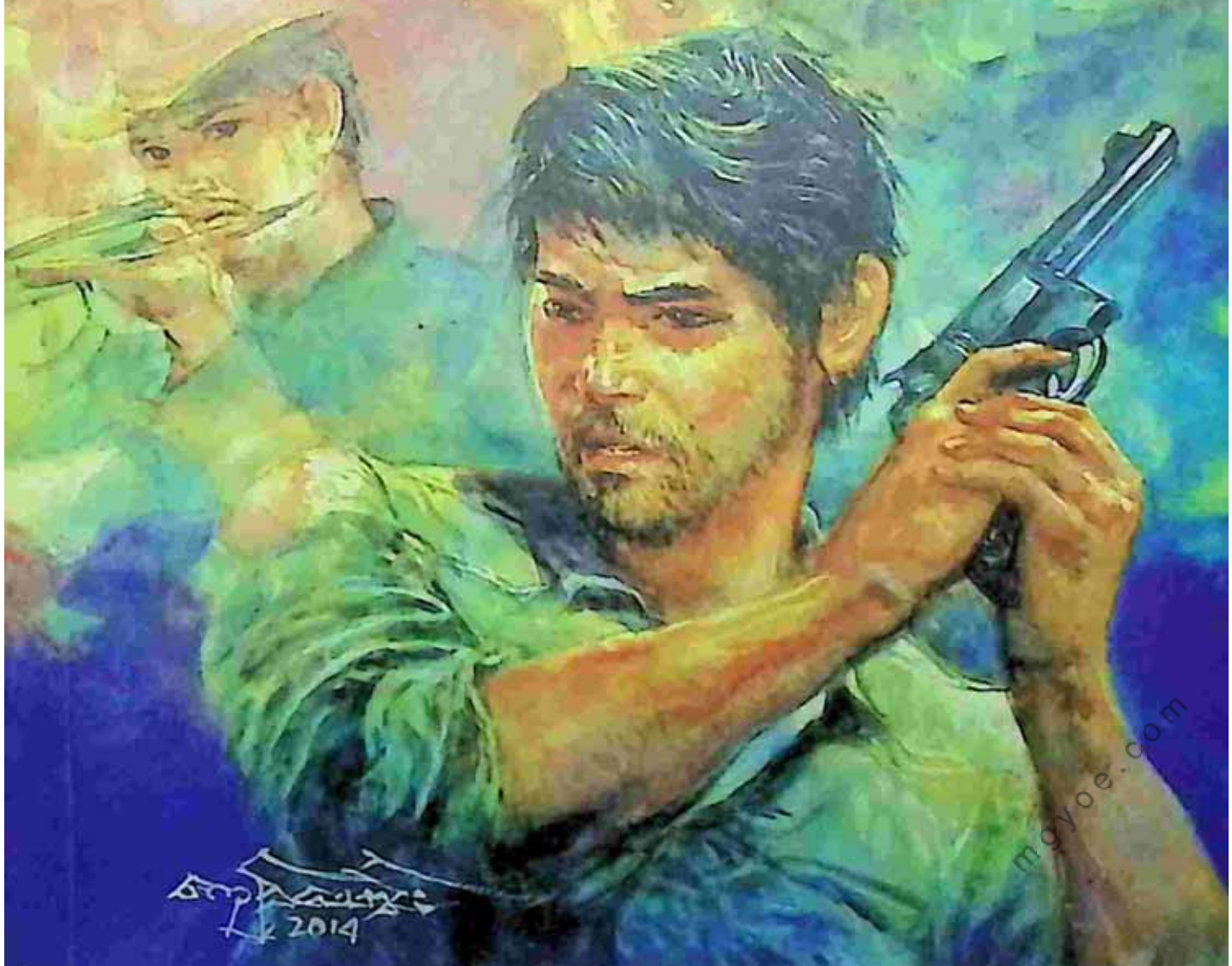

စိတ်ကူးတိုင်းအပေသာ
moyoe.com

ရန်ကန်ဘေ့

ဖက်ဆစ်သရဲတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပါလို့

မြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

2014

moyoe.com

mgj.com

ရန်ကုန်ဘေ့

ဖက်ဆစ်သရဲတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပါလို့

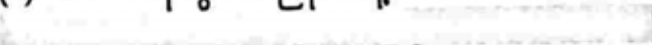
ygn0006

2500.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ။
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
 မျက်နှာပုံစံပန်းချီ - ကျော်သောင်း
 ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၁ ပညာရွှေတောင်၏ဒုတိယအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

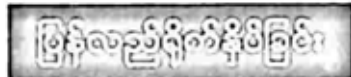

ဖက်ဆစ်သရဲတွေပတ်လည်ပိုင်းပါလို့
 ရန်ကုန်ဘဏ္ဍ - နေ့ကုန်း၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၁၉၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀.၅ ဝင်တီ
 (၁) ဖက်ဆစ်သရဲတွေပတ်လည်ပိုင်းပါလို့

ဖက်ဆစ်သရဲတွေ
ပတ်လည်ဝိုင်းပါလို့
ရန်ကုန်ဘဆွေ

mgyc.com

mgyc.com

။ ၁ ။

ဖက်ဆစ်သရဲတွေပတ်လည်ဝိုင်းပါလို့

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

အိမ်ရှင်က ဖော်ရွေလှသည်။ ည ၇ နာရီခန့် မိုးချုပ်မှ ထမင်းစားရသော်လည်း ဟင်းတွေက စုံလှသည်။ အိမ်ကြီးကလည်း အလွန်ခွဲထည်လျက် အောက်လင်းဓာတ်မီးတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲဓာတ်မီးတစ်လုံးထွန်းထားသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်နေသည်။

တပည့်လက်သား သူရင်းငှားတို့နှင့်တကွ မိန်းမများ၊ ကလေးများအပါအဝင် အိမ်သူအိမ်သားများ အတော်များပုံရသော်လည်း ထမင်းဝိုင်း၌ စံနက်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ အိမ်ရှင်သည် စံနက်ကျော်၏ ဘေးတွင်ထိုင်လျက် စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများကို အတင်းခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်နာရီခန့်မှ ခန္ဓာစဲသွားဟန်ရှိသော ဤအိမ်ကြီးမှ ဘဲတစ်ကောင်၏ အသားသည် စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်အနီး၌ စားချင့်သဖွယ် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသည်။ အိမ်ရှင်သည် ထိုဟင်းခွက်မှ ဆူဖြိုးသော အသားဖတ်များနှင့် အနှစ်ဖတ်များကို စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ စေတနာဒလဟောဖြင့် တွင်တွင်ချည်း ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

အိမ်ရှင်က ဖော်ရွေလှသည်။ ည ၇ နာရီခန့် မိုးချုပ်မှ ထမင်းစားရသော်လည်း ဟင်းတွေက စုံလှသည်။ အိမ်ကြီးကလည်း အလွန်ခွဲထည်လျက် အောက်လင်းဓာတ်မီးတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲဓာတ်မီးတစ်လုံးထွန်းထားသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်နေသည်။

တပည့်လက်သား သူရင်းငှားတို့နှင့်တကွ မိန်းမများ၊ ကလေးများအပါအဝင် အိမ်သူအိမ်သားများ အတော်များပုံရသော်လည်း ထမင်းဝိုင်း၌ စံနက်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ အိမ်ရှင်သည် စံနက်ကျော်၏ ဘေးတွင်ထိုင်လျက် စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများကို အတင်းခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်နာရီခန့်မှ ခန္ဓာစဲသွားဟန်ရှိသော ဤအိမ်ကြီးမှ ဘဲတစ်ကောင်၏ အသားသည် စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်အနီး၌ စားချင့်သဖွယ် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသည်။ အိမ်ရှင်သည် ထိုဟင်းခွက်မှ ဆူဖြိုးသော အသားဖတ်များနှင့် အနှစ်ဖတ်များကို စံနက်ကျော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ စေတနာဒလဟောဖြင့် တွင်တွင်ချည်း ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

မီးသင်းသည့် ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ကလေးစွက်ထားသော ဒန့်သလွန်

ရွက်ဟင်းချိုပူပူကလေးကို သောက်ပြီးသောအချိန်၌ ဆူဖြိုးလှသော ဘဲသား၏ အချိုထူးပုံကို စံနက်ကျော်က သတိထားမိလာသည်။

နေရာတိုင်းတွင် ဆီပြတ်နေကြသည့်အချိန်၌ ဤအိမ်ရှင်တို့၏ ပေါများကြွယ်ဝပုံသည် စံနက်ကျော်အဖို့ သတိထားချင်စရာ ဖြစ်လာပြန်၏။ ချက်ချင်းပင် အလွန်အကင်းပါးပုံရသော စေတနာကောင်းလှသည့် အိမ်ရှင်ကြီး၏ မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်တို့၏ အသွင်ကိုလည်း စံနက်ကျော်၏စိတ်၌ မကြိုက်နိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။

ထိုအတွင်း၌ပင် စံနက်ကျော် ထမင်းစားနေသည့် အိမ်မျက်နှာစာဧည့်ခန်း၏ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ကပြင်ပေါ်သို့ အသက်အစိတ်၊ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ လူရွယ်၊ လူလတ်တို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြရာ ဖိနပ်ချွတ်တစ်ခုလုံး ပြည့်လှတော့မလို ဖြစ်လာ၏။

ထိုလူငယ်၊ လူရွယ်တို့သည် ထမင်းစားနေသည့် စံနက်ကျော်ကို မသိမသာသော်လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော်လည်းကောင်း ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများသည် စံနက်ကျော်အဖို့ လိပ်ပြာမသန့်စရာ လိုလို ဖြစ်နေကြ၏။ လှောင်သရော်သလိုလို၊ ပြက်ရယ်ပြုသလိုလို အမူအရာသည် သူတို့၏ မျက်နှာ၌ ဖုံးလွှမ်းနေကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ရွာက ဒီလိုပဲ ခင်တတ်မင်တတ်ကြတယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်သူ့အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည်လူစိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာရင် ရွာသားတွေဟာ မိတ်ဖွဲ့ရအောင် ဒီလိုပဲ ရောက်လာကြတာပဲ”

စံနက်ကျော်၏ မျက်လုံးရွေ့လျားမှုကိုကြည့်လျက် အိမ်ရှင်က ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ပြောပြရင်း ဘဲသားဟင်းများကိုလည်း ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ပေးလိုက်ပြန်၏။

စံနက်ကျော်သည် ဘဲသားထဲ၌ ဆေးခြောက်ထည့်၍ချက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်စားဖူးခဲ့သည့်အရသာနှင့် အနံ့တို့ဖြစ်သဖြင့် ရိပ်မိလာ၏။ စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာသည် အိမ်ရှင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လျက် လိုက်လိုက်လျောလျော ပြုံးနေရသော်လည်း စံနက်ကျော်၏ စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်လာ၏။ စိုးရိမ်ဖွယ်အကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ စံနက်ကျော်က အိမ်ကပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

“အန္တရာယ်ရောက်လာပြီ၊ အသင့်ပြင်တော့”

တစ်နည်းဆိုလျှင် ရန်သူအသင့် ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးရှိသော အချက်ပေးမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စင်စစ် ဤရပ်ဤရွာသို့ စံနက်ကျော် တစ်ခါမျှမရောက်ဖူးသေး။ ထို့ပြင် မိမိတို့၏ အဖွဲ့သားများလည်း မရှိ။

သို့ပါလျက် မိမိတို့၏ အထိမ်းအမှတ် အချက်ပေးစနစ်အတိုင်း အိမ်ရှေ့ချောင်းစပ်ရှိ သရက်ပင်နှင့် ဝါးပင်များရှိရာသို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လင်းလိုက်သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြနေ၏။ ထိုမီးရောင်သည် အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်တွင်ထိုင်နေကြသော လူအုပ်စုတို့အထဲမှ လူရွယ်တစ်ဦးက မိမိလက်ထဲရှိ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြင်ဆင်နေရင်း သစ်ပင်များပေါ်သို့ ဝင်းခနဲဝင်းခနဲ ကျရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ထူးတော့ ထူးခြားနေပြီ၊ သတိထားမှပဲ’ ဟူသော အသိသည် စံနက်ကျော်၏ ခေါင်းထဲ၊ ရင်ထဲ၌ပေါ်လာရင်း (အမြင့်အဖျားတို့မှ လိမ့်ကျတော့မည်ကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်သွားရသည့်အခါတို့တွင်) တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲ ထူထူပူပူဖြစ်သွားရသကဲ့သို့ မွေးညင်းများထောင်လာလျက် ဖျဉ်းဖျဉ်းသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လာ၏။

“ဆရာလေး၊ ဘာစားမိသွားလို့လဲ”

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အကင်းပါးလှသော အိမ်ရှင်က စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မေး၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဟင်းချိုထဲမှာပါလာတဲ့ ငရုတ်ကောင်းစေ့ကို ဝါးမိလို့ပါ”

စံနက်ကျော်က ဣန္ဒြေမပျက်ဖြေရင်း ‘ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ’ဟု ဝမ်းထဲမှ အကြံထုတ်၏။ မျက်လုံးကိုလည်း ဘယ်မှမကြည့်မိအောင် သတိမူရင်း ဟင်းခွက်များရှိရာတို့၌သာထား၏။ ထိုစဉ် ရွာလမ်းမကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်ဆီမှ ရွာခွေးများ ထိုးဟောင်သံတို့ကို ကြားရ၏။

စံနက်ကျော်က လက်ဆေးလိုက်သည်။

“တော်ပလား ဆရာလေး၊ နည်းလှပါလား”

“ကျွန်တော်က နဂိုကတည်းက အစားကခပ်နည်းနည်းပါ။ ဒီအထဲမှာ လေရောဂါကလည်းရှိတော့ ဘယ်လိုအဆင်မသင့်ဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ နံကြားထဲမှာ လေအောင့်သလိုလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်လာတာနဲ့။”

“အို- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာလေးရယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို . . . ”

အိမ်ရှင်သည် အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်ရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါ်တော့မည် ပြုလိုက်စဉ် စံနက်ကျော်က ကမန်းကတန်း လက်ကာလိုက်သည်။ လက်သုတ်ပဝါကို ဆွဲယူရင်း-

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာမှလုပ်ဖို့မလိုဘူး။ ဒါက ကျွန်တော့်အဖို့ အမြဲဖြစ်နေကျ။ ခဏကြာရင် ပျောက်သွားမှာပဲ”

ထိုစဉ် ရွာလမ်းဆီမှ လျှောက်လာကြသော အသံတွေလည်း နီးလာကြ၏။ အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်တွင်ရှိနေကြသော လူရွယ်၊ လူလတ်တို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်လာကြ၏။ စံနက်ကျော်သည် လက်သုတ်ပဝါကိုကိုင်လျက်ပင် နေရာမှထလိုက်သည်။

“ဘယ်လဲ ဆရာလေး၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”
“ကျွန်တော် နောက်ဘက် ခဏထွက်ချင်လို့”
“ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်။ ဟဲ့- ထွန်းအံ့၊ လာစမ်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူခဲ့၊ ငပွကော”

စံနက်ကျော်၏ နှစ်ကိုယ်စာမျှရှိသော အားကောင်းမောင်းသန် လူကြမ်းနှစ်ယောက်သည် ဖိနပ်ချွတ်မှထကာ လွှားခနဲ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ တစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် ခက်ရင်းခွကြီးကို ကိုင်ထား၏။ ကျန်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲ၌ ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် ဓနိခုတ်ဓားတစ်ချောင်း ပါ၏။ ထိုလက်နက်တို့သည် တောရပ်တောရွာသားတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း ကိုင်စွဲထားကြခြင်းဖြစ်ရာ စံနက်ကျော်အဖို့ မည်သို့မျှ မကန့်ကွက်သာ။

တောရွာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်သောတံခါးသည် အိမ်မကြီး၏ နောက်တည့်တည့်အလယ်ဘက်၌ရှိ၏။ စံနက်ကျော်သည် အိမ်ရှင်၏ ရှေ့သို့ ကျော်တက်လိုက်ကာ နောက်ဖေး

တံခါးကိုဖွင့်၏။

“ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးမယ် ဆရာလေး။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သွား တတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခဏပေး။”

အိမ်ရှင်နှင့်အတူ မိမိဘေးမှ အတင်း ကပ်၍လိုက်လာသည့် လူကြမ်း ကြီး၏လက်ထဲရှိ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စံနက်ကျော်က ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲ လိုက်သည်။ သို့သော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကား ပါမလာ။ သစ်ပင်မှသစ်ကိုင်း ကို ဆွဲနုတ်နေသကဲ့သို့ ဆွဲငင်၍မရ။ ထိုစဉ် ပွင့်သွားသည့်တံခါးမှ အပြင် ဘက်ရှိ နွားတင်းကုပ်ကို မြင်နေရသည်။ နွားတင်းကုပ်ရှိရာသို့ အိမ်ဘေး ဘက်ဆီမှ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ထိုးနေသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို မြင်ရ ပြန်ရသည်။

“အမြန်ပြေး၊ သို့မဟုတ် နေရာယူ”

ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောပြနေသော ဓာတ်မီးရောင် ဖြစ်သည်။ စံနက် ကျော်သည် တံခါးဝ၌ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီဓာတ်မီးပေးလိုက်ပါလား၊ ကိစ္စမရှိဘူး ကျွန်တော် သွားတတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော်သွားမယ်”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ထားသော လူကြမ်းကြီးကား ဘာမှမပြော။ စက် ရုပ်ကြီးလို အသံမထွက်ဘဲရှိနေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်မှ ချွေးနံတို့က စံနက်ကျော်၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ စူးဝင်လာသည်။ သူ့လက်မှ အမွှေးကြမ်း တို့ကလည်း စံနက်ကျော်၏အသားကို ထိနေကြသည်။ ဖော်ရွေလှသော အိမ်ရှင်က ဝင်ရောက် လောကွတ်လုပ်လိုက်ပြန်၏။

“မဟုတ်တာဘဲ ဆရာလေး၊ ကျွန်တော်တို့က လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ပေါ်လာခဲ့သည်။ စံနက်ကျော် ၏ ရင်ထဲ၌ ပို၍ အရေးတကြီးဖြစ်လာ၏။

“လိုက်ပို့ပေးလည်း ဓာတ်မီးကိုတော့ ကျွန်တော့်ခဏပေးထားဗျာ။ ကျွန်တော်က ညဘက်မှာ သိပ်လမ်းမလျှောက်တတ်ဘူး”

စံနက်ကျော်၏ စကားမဆုံးမီပင်-

“ဟေ့-ပွကြီး၊ ဆရာလေးကို ဓာတ်မီးပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟု အိမ်ရှင်က ပြောလိုက်သည်။

စံနက်ကျော်ကလည်း အိမ်ရှင်၏ စကားမျှမဆုံးမီ လူထွားလူကြမ်းကြီး၏ လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် အိမ်ရှေ့ဆီမှ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသကဲ့သို့သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပွကြီးသည် စံနက်ကျော်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ပြုတ်တူဖြင့် ညှပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အို- အနာ အနာ”

စံနက်ကျော်၏ အော်သံနှင့်အတူ ကိုင်ထားသော ပွကြီး၏ လက်ကလွှတ်လိုက်၏။ စံနက်ကျော်သည် နောက်ဖေးဆင့်ကလေးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

“သွားပဟေ့၊ လိုက်”

ဟူသော အသံပေါ်လာ၏။ အမှောင်ရိပ်ရှိသော နွားတင်းကုပ်ဘက်ဆီသို့ နှစ်လှမ်းမျှ တည့်တည့်ပြေးလိုက်ပြီးနောက် ယာဘက်ဘေးသို့ ဖြတ်ခုန်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် နောက်မှ ခက်ရင်းခွသည် စံနက်ကျော်၏ ဝဲဘက်မြေကြီး၌ ဒုတ်ခနဲ လာစိုက်၏။ တမင်သတိထား၍ ဂရုတစိုက်ပြုလုပ်ရခြင်းမဟုတ်သော စံနက်ကျော်၏ ပင်ကို အလေ့အကျင့်သည် စံနက်ကျော်၏ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ပေပြီ။

မှောင်နေသည့် နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဝင်းခနဲ တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ မီးရောင်လမ်းအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုး ရိပ်ခနဲဝင်လိုက်ပြီး ဘေးဘက်သို့ တစ်လှမ်းခန့်ဆုတ်လိုက်ကာ လက်တွင်းရှိ ဓာတ်မီးဖြင့် ဝင်လာသည့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ အားရပါးရရိုက်လိုက်သည်။ တမင်ချိန်ကိုက်ထားသကဲ့သို့ နောက်မှ ကပ်ဝင်လာသူ၏ နဖူးနှင့် နှာခေါင်းရိုးစပ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးခေါင်းကြီးနှင့် တပ်တပ်အပ်အပ် ထိမိသွားသည်။ ဗလုံးဗထွေးအော်မြည်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ ထိုသူသည် နေရာတွင်လဲကျသည်။ နောက်မှကပ်ပါလာသူတစ်ယောက်သည် ထိုသူကို ခလုတ်တိုက်ကာ အပေါ်မှထပ်၍လဲသည်။ စံနက်ကျော်သည် ထိုသူတို့အပေါ်မှ ခုန်ကျော်လျက် လွှားခနဲ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လိုက်သည်။

ဝင်းခနဲလင်းလာသော မီးရောင်သည် နွားတင်းကုပ်၏ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်နေသော စံနက်ကျော်ကိုလည်းကောင်း၊ စံနက်ကျော်၏ ရှေ့တွင် ရန်ပြုရန်အတွက် အသင့်ရှိနေသော အိမ်ရှင်ကိုလည်းကောင်း ကွင်းခနဲ ပေါ်လာစေသည်။ အိမ်ရှင်၏ လက်ထဲ၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် အိမ်ဘေးပတ်လည်တို့မှ ဝိုင်းဝန်း အော်ဟစ်ကြသော အသံများနှင့် ပြေးလွှားလာကြသော အသံဗလံတို့ ပေါ်လာကြသည်။ မီးရောင်က ချက်ချင်းပိတ်လိုက်၏။

“ဟေ့-မီးရှိတဲ့လူ ပြန်ထိုးထားပါကွ၊ ဘာလို့ပိတ်လိုက်တာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ဆူညံနေကြစဉ်၌ပင် စံနက်ကျော်ကလည်း မီးရောင်ပျောက်သွားသည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်း ယောင်ယမ်းဆုတ်လိုက်ကာ လက်ထဲရှိ ပိန်ချိုင့်နေသည့် ငါးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးကြီးဖြင့် အရမ်းကာရော ရိုက်ချလိုက်သည်။

အုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လဲကျသွားသည်။ သိပ်မဆိုလှ။ အိမ်ရှင်အကောင်ကြီး၊ မင်းတစ်ရေးအိပ်ကျန်ခဲ့တော့ဟု တွေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သုံး၊ လေးလုတ်မျှစားခဲ့မိသော ဆေးခြောက်ထည့်၍ချက်ထားသည့် ဘဲသားဟင်းကို သတိရသွားသည်။ ‘ငါလည်း ဆေးခြောက်မူးပြီး အိပ်ချင်လာမှဖြင့် ဒုက္ခပဲ’ ဟု တွေးလိုက်သည်။

စံနက်ကျော်သည် စိတ်က ထိုသို့တွေးမိနေစေကာမူ နားက ပတ်ဝန်းကျင်မှ အော်ဟစ်လှုပ်ရှားသံတို့ကို ကြားနေရသည်။ လူက နွားတင်းကုပ်ကြီးဘေးအမှောင်ရိပ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လက်ထဲ၌လည်း လိမ်ကောက်နေပြီဖြစ်သော ငါးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးကြီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားလျက်ရှိသေးသည်။

“ဟေ့- မီးရှိတဲ့အကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ မီးထိုးပေးပါဆိုနေတာ”

အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရင်း ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူသံများ၏ နောက်မှ မီးရောင်တွေလည်း ဝိုးဝိုးဝင်းဝင်းဖြင့် လှုပ်ရှားရောက်လာသည်။

စံနက်ကျော်သည် မိမိ အခြေမလှတော့ပြီကိုသိလျက် အမှောင်ရိပ်ရှိသော တင်းကုပ်ကြီးဘေးသို့ ပတ်လိုက်သည်။ မိမိရှေ့တွင် လူရိပ်ကိုတွေ့လိုက်သောကြောင့် အားကုန်တီးလိုက်ရာ ခေါင်ဆင်းနိမ့်လှသော နွားတင်း

ကုပ်အမိုးကြီးမှ အခြင်ဝါးတန်းများကြောင့် ထိုလူအဖို့ထိသော်လည်း မနာလှ။

‘အို’ဟု ခပ်တိုးတိုးမြည်လျက် ထိုလူက နောက်ဘက်သို့ ရွှေ့သွားသည်။ တကယ့်အစစ်ဖြစ်သော်လည်း မိမိကို မည်သို့မျှပြန်မလုပ်။ ဝေးဝေးလံလံလည်းပြေးမသွားသောကြောင့် စံနက်ကျော်က အံအားသင့်သည်။ ‘ငါဆေးခြောက်များမူးနေပြီလား’ ဟုလည်း မိမိပေါင်မိမိ ဆိတ်ကြည့်ရသေးသည်။ ချက်ချင်း ‘ငါမူးတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး’ ဟု တွေးသည်။

ထိုစဉ် ထိုလူဆီမှ အသံတိုးတိုးပေါ်လာသည်။

“လာလာ- ဒီဘက်ကို မြန်မြန်လာ၊ အချိန်မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“မိတ်ဆွေပါ”

“ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ”

ထိုအချိန်၌ လူသံများ၊ ဓာတ်မီးရောင်များနှင့် မီးတုတ်မီးစည်းတို့၏ အရောင်များပါ အိမ်ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ရိုက်ခတ်လာကြလေပြီ။ ဓားတွေ၊ တုတ်တွေကိုင်လျက် အိမ်ဘေးပတ်ပတ်တွင်း ဝိုင်းရံညာသံပေးနေကြသော လူတို့၏ မိုးမိုးမည်းမည်းပုံသဏ္ဍာန်တို့ကို မြင်နေရပေပြီ။

“အဲဒါလုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားမိသွားမယ်။ ကျုပ်နောက် မြန်မြန်လိုက်ခဲ့။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ သပြေလို့ပြောရင် ရသလား”

ဟုတ်ပေပြီ။ တကယ့် ကိုယ့်ဘက်သားအစစ် ဖြစ်ပေပြီ။ စံနက်ကျော်သည် ထိုသူ၏ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲပြေးကပ်လိုက်၏။ ထိုသူက စံနက်ကျော်ကို မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ တစ်ဖက်အိမ်၏ ဝင်းခြံထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။ စံနက်ကျော်ကလည်း ထိုသူနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ တိုးဝင်၏။ ဤနည်းဖြင့် အိမ်ဝင်းသုံး လေးခုကို ဖြတ်ကျော်မိခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေကြလေပြီ။ အိမ်တွေရှေ့ ရွာလမ်းမကြီးပေါ်မှ ပြေးလွှားသံများ။

အိမ်တွေနောက် ရွာနောက်ဖေးလယ်ကွင်းကြီးထဲ၌ မီးစည်း၊ မီးတုတ်ကြီးများနှင့် ဟိုရှာသည်ရှာ ရှာနေကြသံများ။

သံချောင်းခေါက်သံ၊ လူစုအသံ၊ တစ်စုနှင့်တစ်စု အော်ခေါ်ပြောဆိုနေကြ

သံများ စသည်တို့ စိစစ်ညံ့နေကြပေပြီ။ ရှေ့မှမိတ်ဆွေသည် အိမ်ဝင်းတစ်ဝင်း၏ ထောင့်တွင် ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်နှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ်ထဲမှလည်း လူသံများကို ကြားနေကြရ၏။ ဤအိမ်သည် စိတ်ချရသည့်အိမ်လား၊ စိတ်မချရသည့်အိမ်လား မသိရ။ မိတ်ဆွေကမူ အပြင်ထွက်ဖို့ရန်အတွက်သာ ဦးတည်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ထွက်ကြမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ထွက်ဗျာ”

“ခဏနေဦးဗျ”

ဤလိုအခါမျိုး၌ အချိန်သည် အလွန်အရေးကြီး၏။ အချိန်ကို မိမိက ဦးခြင်း၊ မိမိက နောက်ကျခြင်းတို့သည် မိမိ၏အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားနိုင်လေသည်။ မိတ်ဆွေကမူ တစ်စုံတစ်ခုကို ချီတုံချီတုံပြုနေ၏။

“ဒီမှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းအကြံပေးချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာက အိမ်ရှေ့ရွာလမ်းမကြီးကိုအမှတ်တမဲ့ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း အဲဒီအတိုင်းသွားမလို့ပဲဗျ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က ဝင်းတစ်ခုစီ။ အလယ်က ရွာလမ်းဘက်ထွက်တဲ့လမ်းကြောင်း ရှိတယ်။ ချောင်းဟိုဘက်ကူးဖို့ လှေတွေရှိတဲ့ တံတားနဲ့လည်း နီးတယ်။ ခက်တာက ဒီဝင်းအပြင်ဘက်ထွက်လိုက်ရင် ဟိုဘက်အိမ်က သိပ်ခွေးဟောင်တယ်ဗျ”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်ဆိုင်လျက် ခဏကြာမျှ တွေးတောနေကြသည်။

“ဒီအိမ်ဝင်းထဲမှာကော ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာနေလို့ကောင်းပါ့မလား”

“ဒီအိမ်မှာ မိန်းမတွေချည်းပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အဲဒါက တင်းကုပ်ထဲမှာ လဲကျန်နေခဲ့တဲ့လူရဲ့အိမ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်ဝင်းထဲကနေပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်။ ပြီးတော့ လမ်းမဖြတ်ကူး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကဲ- လာ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ဘေးကပတ်၍ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်မှာ ဓနိမိုး၊ ဝါးထရုံကာဖြစ်သော်လည်း တောရပ်တောရွာတို့တွင် ဆောက်လေ့ဆောက် ထရှိကြသော တံခါးမပါသည့်အိမ်မျိုး မဟုတ်။ ဆွဲတံခါးနှင့် ပြတင်းတံခါး နှင့် အလုံအခြုံအိမ်မျိုး ဖြစ်၏။ အိမ်ထဲမှ ရေနံဆီမီးရောင်သည် အချို့ထရုံ ကြားမှ အပြင်သို့ တန်းထွက်နေကြ၏။ မိတ်ဆွေ၊ စံနက်ကျော်တို့အိမ်ဘေး မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည့်အချိန်၌ အိမ်တွင်းရှိ မိန်းမများ စကားပြော နေကြ၏။

သူတို့သည် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်ကို အနည်းငယ် မျှ စိတ်ဝင်စားပုံမရကြ။ သူတို့၏စကားများသည် အဝတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် အစား အစာငတ်နေကြရမှုအကြောင်းတို့သာ ဖြစ်ကြ၏။

“ငါတော့ နင်တို့အဖကို စိတ်ကုန်တယ်ဟဲ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီအစိုးရရဲ့ သူကြီးလုပ်ငန်း၊ ရာအိမ်မှူးရဲ့လုပ်ငန်း၊ ဝန်ထမ်းတပ်မှူးရဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ် လုပ်နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ။

ကိုယ့်အတွက်ဆိုရင် မနက်စာချက်ဖို့မရှိလို့ ဆန်ကလေးလိုက်ဆွဲပေး စမ်းပါဦးဆိုတာတောင် အချိန်မရဘူး။ ပြီးတော့ နေစောင်းမှ ဗိုက်ဟောင်း လောင်းနဲ့ပြန်လာပြီး နင်တို့ ဘာမှချက်မထားဘူးလားတဲ့။

တယ် - ငါက ထကျွေးပစ်ချင်လိုက်တာမှလေ ပါးစပ်ထဲမှာ အရွတ် ကြီးကိုက်သလိုဖြစ်နေအောင် ခွံလိုက်ချင်တယ် တကယ်ပဲ။

နင်တို့ မြင်နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ ကလေးတွေဆိုရင် အမြဲဆာပြီး တအိအိဖြစ်နေကြရတယ်။ အဝတ်ဆိုရင်လည်း သတိသာထားတော့။ ဟို- အကယ်ကြီးချောင်းဖျားဘက်မှာ ဂုန်အိတ်တောင်မရှိလို့ သပေါ့ဖျာကို ပတ် နေရတယ်တဲ့။ နင်တို့လည်း အပျိုလေးတွေပေမဲ့ အဲဒီလိုမပတ်ရဘူး များမထင်နဲ့။ ညည်းအဖေလုပ်ပုံနဲ့တော့လား။

တကတဲတော်- အစိုးရဆိုတာကတော့ သင်္ဘောကြီးစီး၊ အစားကောင်း ကောင်းကြီးတွေစားပြီး ခိုင်းနေရတော့ ခိုင်းနိုင်ကြ၊ ခိုင်းအားကြတာပေါ့။

ငါတို့က ခရီးဆိုရင်လည်း သူများလှေငှားပြီး ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် လှော်နိုင်မှ ရောက်ကြရတော့ အစားဆိုရင်လည်း တစ်မိုး၊ တစ်မိုးမှာ ဖင်ထဲ ရွံ့တစ်ခွဲသားလောက်ဝင်အောင် နွားနဲ့အတူ ရုန်းနိုင်မှ ထမင်းတစ်လှုတ်

တစ်ဆုပ်ကို ဝရံလောက်စားကြရတာ။ ဒီတော့ သူတို့ ခိုင်းတိုင်းလုပ်နေရ
ရင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်နိုင်ကြလို့ ငတ်သေကြရုံပဲ။ ပြီးတော့ အလုပ်ဆို
တာကလည်း အရင်က တစ်နေ့လုပ်ရင် တစ်နေ့စာရနိုင်တယ်။ အခု တစ်နေ့
စာရဖို့ကို တစ်နေ့လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါးနေ့လောက်လုပ်ကြရတာ။
ဘာမဆို ငါးဆလောက်ဈေးကကြီးလာတာ။ လုပ်ခကျတော့ အရင်ကထက်
ထူးရကြတာမဟုတ်ဘူး သိကြလား။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရဆိုတာက သူတို့ငတ်
နေကြတာ၊ သူတို့လုပ်နေကြရတာမဟုတ်လို့ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်
တော့မဆို လူထုအားကို အများကြီးလိုသည်။ လူထုအစိုးရ အချိုးကျ ကူညီ
နဲ့ အော်အော်နေကြတာ။ သင်းတို့ကတော့ အမြဲလိုနေမှာပဲ။ ပြီးတော့သာ
လူတွေကငတ် သူတို့ကတော့ မြိန်မြိန်ကြီး စားလို့၊ ဝတ်လို့ ငါတယ်...”

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောနေသည့်အသံက အဆက်မပြတ်။

စံနက်ကျော်က နားစွင့်ရင်း ငြိမ်နေ၏။ စံနက်ကျော်အဖို့ ထိုစကား
များသည် နားဖြင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရခဲ့သော စကားထူး၊ စကားဆန်းများဖြစ်
နေသော်လည်း စံနက်ကျော်၏ မိတ်ဆွေအဖို့ ထူးပုံမရ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်
မဟုတ်သော ကြားနေကျစကားမျိုး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ရပ်တန့်
နားထောင်နေမိသည့် စံနက်ကျော်အား သွားကြပါရန် လှုံ့ဆော်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်သည် အိပ်ရာမှနိုးသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲသတိရလာ၏။ နှစ်
ယောက်သား အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲသတိရကြ၏။ အိမ်ရှေ့ဘက်
တွင် တံခါးအားလုံး ဖွင့်လျက်ရှိနေကြသည်။ မိန်းမကြီးနှင့် သမီး၊ ရွယ်၊
လတ် သုံးယောက်တို့သည် ရေနံဆီမီးခွက်ကို ဝိုင်းလျက် ထိုင်နေကြသည်။
စကားပြောနေသည့် မိန်းမကြီးလက်ထဲ၌ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်ခုရှိနေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကောင်မလေးတွေက ကျုပ်တို့ဘက် ကျောပေးပြီး ထိုင်
နေကြတယ် မမြင်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဘေးကသာ ကပ်ထွက်”

အိမ်ဝင်းထဲမှ လမ်းမဘက်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်နှင့် ဓာတ်မီး
ရောင်တစ်ခုသည် ဝင်းခနဲ လင်းထိန်လာကာ မျက်နှာဆီသို့ တည့်တည့်
ထိုးထားခြင်းခံလိုက်ရ၏။ မီးစူးဖြစ်သောကြောင့် နောက်မှ ကပ်၍ပါလာ
သော စံနက်ကျော် ထိုင်ချလိုက်သည်ကို မြင်ပုံမရ။ စံနက်ကျော်၏မိတ်ဆွေ
က မိမိမျက်နှာသို့ မီးရောင်ထိုးထားသူအား ၎င်းလက်တွင်ပါလာသည့်

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တုံ့ပြန်ထိုးကြည့်၏။

“ဟေ့- သာခွေးတို့ပါလား၊ မင်းတို့ ဘယ်ကပတ်လာကြတာလဲ”

“တို့ ရွာဖျားဘက်ကပြန်လာတာကွ၊ မင်းကော”

“ငါက အဲ- ဟိုကောင့်နောက်ကို အိမ်ဘေးကပတ်ပြီး ထက်ကြပ်လိုက်သွားတာကွ။ သိပ်လျင်တဲ့ကောင်ကွာ၊ နွားတင်းကုပ်ထဲကို ဝင်လိုက်သလိုလုပ်လို့ နွားတင်းကုပ်ကြီးထဲကို ငါတို့ဝင်လိုက်ကြသေးတယ်။ ငပွကြီးက ရှေ့ကလဲသွားပြီး ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်တယ်လို့မသိလိုက်ဘူး။ ငါလည်း ဒီကောင်ကြီး အိမ်နောက်ဖေးလယ်ကွင်းထဲပြေးတယ်ထင်ပြီး အရမ်းဇွတ်လိုက်သွားတာကွ။ နောက်တော့ ဘာမှလည်းမတွေ့၊ လူတွေလည်း တကွဲ တပြားဖြစ်ပြီး ငါက အခု ဒီအိမ်တွေကြားထဲက ဖြတ်ဝင်လာတာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်လွတ်သွားတာပေါ့။ ဘယ်ဘက်များ ဖြတ်ထွက်သွားမလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် လွတ်ဖို့မလွယ်ဘူးကွ။ ပတ်ပတ်လည်က ရွာတွေအားလုံးမှာလည်း အစောင့်တွေချထားသတဲ့။ ကွင်းထဲကတဲတွေမှာလည်း သုံးယောက်စီ၊ လေးယောက်စီ ရှိနေကြသတဲ့။ ဒီကောင်က နာမည်ကြီးဆိုပဲကွ။ ဒီကောင်ကို တပ်တွေနဲ့ဝိုင်းဝိုင်းလိုက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီတဲ့။ တို့ ဦးလေးဌေးမြိုင်ကြီးကလည်း ဒီသတင်းရထားတာ အတော်တောင်ကြာပြီတဲ့။ လူကို မသိပေမယ့် ဓာတ်ပုံကိုမြင်ဖူးထားသတဲ့။ ဒီခနဲက ကံဆိုးချင်တော့ မြို့ဆိပ်ကမ်းသင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်ကနေပြီး ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်ကိုသွားကြိုတဲ့ ခတ်ဘောက်တူထဲကို မခေါ်ဘဲနဲ့ တက်လိုက်လာတာဆိုပဲ။ ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်က သူ့မျက်နှာမြင်တော့ သူမှန်းသိပြီး အသာအိမ်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ။ လမ်းကျကျရွာရောက်မှ သူ့ကို လှေဆိပ်ခတ်ဘောက်တူထဲမှာပဲထားခဲ့ပြီး ကျကျတိုက်သူကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ တို့နယ်က စစ်စခန်းနှစ်ခုလုံးကိုလည်း အကြောင်းကြား။ မြို့က စစ်တပ်ရှိရာကိုလည်း မော်တော်နဲ့လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်း။ ပြီးတော့မှ လမ်းမှာ အချိန်ဆွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းမှ အိမ်ရောက်အောင် အတူပြန်လာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ညစာထမင်းကျွေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ စစ်ဘက်ကတက်လာပြီး ဖမ်းလိုက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့တာတဲ့ကွ။ တကယ်တော့ သူ့ချည်းပဲဆိုရင် ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်က ဘယ်လိုရိုက်ဖမ်းဖမ်း အလွယ်ကလေးဖမ်းပေးလိုက်နိုင်တာပေါ့ကွ။ နို့ပေမဲ့ သူ့ကို

အယုံသွင်းပြီး သူ့အတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသလိုလိုနဲ့ သူ့နောက်ကလူတွေနဲ့ သူ့အဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို ခြေရာခံမိအောင် အဲဒီလိုလုပ်တာတဲ့”

“အေးကွ၊ ဒါလောက်လုပ်ထားပါရဲ့နဲ့နော်၊ ဒီကောင် လွတ်ထွက်သွားရတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်နော်”

“လွတ်တော့ လွတ်ချင်မှလွတ်မှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်သူကြီးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ်ဗိုလ်က ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်ရော သူ့ပါ နှစ်ယောက်လုံးဖမ်း။ နောက်ပြီး ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်ကိုလွတ်၊ ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်က သူ့အတွက် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမယ်အနေနဲ့ သူ့ကို တွေ့တွေ့ပြီး သူ့အဖွဲ့နဲ့ သူ့လူတွေကို သိအောင်လုပ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်တော့ ပျက်သွားရတော့တာပေါ့ကွာ”

“အဲဒီအစီအစဉ်ပျက်သွားတာလည်း နာတာပေါ့ကွာ။ ဦးလေးကိုဌေးမြိုင် နာတာထက် အစီအစဉ်ပျက်သွားတာကို စိတ်တိုပြီး တို့တစ်တွေကို ကြိမ်းမောင်းနေဦးမှာဗျာ။ တို့က သူ့နေရာချထားတဲ့ တာဝန်ကို ကျေထားမှ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ တို့လည်း သတိထားရမယ်။ ကဲ- တို့လည်း သွားရမယ်ကွာ၊ မင်းကော ဘယ်လိုသွားမှာတုံး”

“ငါက ပွကြီးတို့နဲ့ လူချင်းကွဲလာတာကွ၊ ဒီကောင် ဘယ်ကများ ဖြတ်ဝင်လာမလဲမသိဘူး။ ငါ မင်းတို့လာခဲ့တဲ့ ရွာဖျားဘက်ကို ပြန်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

သူတို့သည် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ကြကာ ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းထိုးလျက် ရွာလမ်းမအတိုင်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကျောပေး၍ လျှောက်သွားကြသည်။ အတန်ငယ်သွားမိပြီးသည်နှင့် စံနက်ကျော်၏ မိတ်ဆွေသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခပ်စောစောကနေရာတွင်ရပ်လျက် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ပြီး လေချွန်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လာသော လေချွန်သံကိုကြားရသည်။ ချောင်းစပ်ဆေးက ဖြစ်၏။ အသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့ရ။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

ခရာဆူးခြုံစပ်ဆီမှ လေသံခပ်တိုးတိုးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် မြင်ရသော ရေပြောင်ပြောင်တွင် လူခေါင်းသဏ္ဍာန်မည်းမည်း

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ- ခင်ဗျား ရေထဲကိုဆင်းပြီလား၊ ကျုပ်က ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကို လှေနဲ့ပို့ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ”

“ရေထဲထက်လုံခြုံတာ ဘယ်ရှိမလဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခဏလောက်။ ဟောဟိုမြင်နေရတဲ့ ထိမ်ပင်အောက်ကို လာနိုင်မလား”

“သွားလေ၊ ကျုပ် အခုလာခဲ့မယ်”

စံနက်ကျော်၏မိတ်ဆွေ ဘောက်တူတစ်စင်းဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ စံနက်ကျော်က ကမ်းစပ်မှ စောင့်နေပြီးဖြစ်လေသည်။ ရိုးဖြတ်တို့အကြားမှ မြေသင်းနဲ့ကိုယူဆောင်လာသော ညလေသည် အဝတ်စိုတို့ဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသော စံနက်ကျော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးစိမ့်သွားစေသည်။ သို့သော် စံနက်ကျော်၏စိတ်၌ ယခုမှ လန်းဆန်းလတ်ဆတ်လာသည်။ အကယ်၍ ဆေးခြောက်မှုးနေလျှင်လည်း ပြေဖြစ်ပေပြီဟုတွေးသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ထိမ်ပင်ကြီး၏ အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိမ်ပင်ကြီးသည် ချောင်းစပ်နှင့် အလံငါးဆယ် လယ်နှစ်ကွက်ကျော်ကျော်ခန့် ဝေးလေသည်။ အရွက်တွေကျနေသည့်အချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ထိမ်ပင်ကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အိုက်စပ်စပ်ရှိ၍ အဝတ်တို့ကို ချွတ်ခွာလျက် လေညှင်းခံနေသယောင်ယောင် မြင်နေကြရသည်။

စပ်စုတတ်သော ကြယ်ကလေးများသည် မိုးပြာရင့်ကြီးအတွင်း၌ ပုန်းခိုလျက် ကျိုးကျိုးကျဲကျဲရှိနေသော ထိမ်ပင်အကိုင်းအခက်တို့၏ အကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကာ ထိမ်ပင်အောက်တွင်ရှိနေကြသည့် လူနှစ်ယောက်ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ပြု၍ ကြည့်နေကြသည်။

စံနက်ကျော်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသေးဘဲ အဖော်ဖြစ်သူ မိတ်ဆွေ၏ လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ဒီအဖြစ်နဲ့ ဒီညကိုတော့ ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ မမေ့တာတွေကို ခဏနောက်ထားပြီး ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ပြောနေကြတာတွေကို ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ဘေးနားမှာတင်ကပ်ပြီး ဝင်းခြံ

အတွင်းဘက်ကရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ချင်းခွဲသွားမှ ရွာလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ပြီး ချောင်းစပ်ကိုဆင်းလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် အထူးပြောဖို့မလိုဘူး၊ ကြားတဲ့သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ဟောဒီ တိုက်နယ်ပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေအားလုံးဟာလည်း ခင်ဗျားအဖို့ ရန်သူချည်းပဲလို့သာ သဘောထား။ ဘယ်သူမှ မယုံလေနဲ့၊ ကျုပ် အဲဒါပဲ သတိပေးချင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဟိုဘက်ကနယ်စပ်ဖြစ်တဲ့ ကျုံခကိုမရောက်မချင်း ဘယ်သူ နဲ့မှ အတွေ့အခံရဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

စံနက်ကျော်က ပြုံးမိသည်။ ဤနယ်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် အနီးဆုံး နေရာဖြစ်သည့် ကျုံခခေါ် ချောင်းကုန်းရွာကလေးသို့သွားရန်အတွက် ရေ လမ်းမှသွားလျှင် နှစ်ရေ(ရေတက်ရေကျနှစ်ကြိမ်) လိုက်ရမည်။ ကွင်းလမ်းမှ ဖြတ်၍သွားလျှင် ချောင်းကျယ်ကြီးရှစ်ချောင်းနှင့် ချောင်းကျဉ်းရိုးကလေး ပေါင်း တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့်ဖြစ်၍ ကူးရမည်။ လမ်းသိသော သွား နေကျသူများအတွက် ခရီးသွားချိန် တစ်ရက်ခရီးခန့် ရှိမည်။ ထိုလမ်းတစ် လျှောက်လုံး မည်သူနှင့်မျှမတွေ့စေဘဲ သွားရမည်ဟု ဆိုသည်မှာ မလွယ် ကူလှ။

ထို့ပြင် သွားရိုးသွားစဉ် လူတိုင်းသွားသည့် လမ်းအတိုင်းသွားမှ သွား လာရန်လွယ်ကူမည်။ သို့သော် ခရီးသွားလာသူများ၊ ကွင်းထဲ ရွာထဲမှ ထွက် တတ်၊ သွားတတ်သူများနှင့် မလွဲမသွေတွေ့မည်။ သွားရိုးသွားစဉ်လမ်း အတိုင်းမသွားဘဲ သင့်သလိုဖြတ်သွားလျှင် ခရီးခက်ခဲမည်။ မိမိကို မြင်နိုင် တွေ့နိုင်သူတို့ နည်းပါးမည်။ သို့သော် မည်သူနှင့်မျှ လုံးလုံးမတွေ့ဟု အတပ် မပြောနိုင်။

မိမိက ကြိုတင်မြင်လျှင် မိမိကို မမြင်အောင်ရှောင်နိုင်၏။ သို့သော် ကွင်းထဲ၌ ခရီးသွားရခြင်းကား အကြိမ်အတော်များများသည် မိမိက မမြင် မသိလိုက်ရဘဲ မိမိကိုသာ တစ်စုံတစ်ယောက်တို့က ကြိုတင် သိမြင်နိုင်ကြ သည်။ အကြောင်းမူ ကွင်းတဲတစ်ခု၏ တင်းကုပ်တွင်းမှ ရပ်၍ကြည့်နေသူ တစ်ယောက်သည် ကွင်းပြင်ထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော ကိုက်ရှစ်ရာ

ခန့်အဝေးတွင်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်၍ ကွင်းပြင်ထဲ မှ လူသည် ကိုက်ရှစ်ရာခန့်အဝေးတွင်ရှိသော တဲအတွင်းမှလူကို လုံးဝ မမြင်နိုင်။

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ရှောင်လို့မရရင်တော့ တစ်ခုခု စွန့်ပြီး လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

“နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်နားမလည်တာတစ်ခု မေးချင်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ နယ်တစ်နယ်လုံးဟာ ဘယ်သူမှ စိတ်မချရဘူး။ အသုံးတော်ခံပုံစံပြု ရွာ တွေချည်းပဲလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကျုပ်ကိုဆိုရင် ဒီရွာသားဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ ထောက်ခံသူတွေရှိနေတာ တောင် အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ခြောက်လကျော်ကျော်လောက်ကြာမှ အသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့လူတွေဟာ ကျုပ်တို့နယ်တွေအကြောင်း ကို အဲဒါလောက်သိထားပါရက်နဲ့ ဒီကျုပ်တို့ရွာက အင်မတန်နာမည်ကြီး ပြီး လူတိုင်းသိထားကြတဲ့ ဦးလေးကိုဌေးမြိုင်လိုလူရဲ့ ခတ်ဘောက်တူထဲကို ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက မဖိတ်မခေါ်ဘဲနဲ့ ဆင်းပြီးလိုက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး”

စံနက်ကျော်၏မိတ်ဆွေ မေးသော စကားသည် မေးသင့်မေးထိုက်သော စကား ဖြစ်၏။ ဤနယ်သို့ရောက်ဖူးသူတိုင်းသည် ကိုဌေးမြိုင်ဟူသောအမည် ကို မကြားဖူးသူ၊ မသိသူမရှိ။ ဤနယ်၌ ကိုဌေးမြိုင်သည် မြို့နယ်တစ်ခု လုံး၏ ကာကွယ်ရေးတာဝန်ခံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ ရိုသေကြရ သူဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိကြသည်။ စံနက်ကျော်ကလည်း ကြားဖူးသိဖူး သည်။ သို့သော် စံနက်ကျော်သည် မိမိအဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း ပြုံးမိ၏။

ရန်ကုန်မှ ဆိုက်ကပ်လိုက်သော သင်္ဘောပေါ်၌ စံနက်ကျော်ပါလာခဲ့ သည်။ ဆိပ်ခံကြီးတွင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိနှင့်သည်။ ထို သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်များသည် မျက်နှာ၌ သွေးဆုတ်နေကြသည်။

စစ်သားတို့သည် လှံစွပ်ကြီးများနှင့် ဟိုချိန်ဒီချိန်လုပ်ရင်း အော်ဟစ် ခြိမ်းခြောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် ပစ္စည်းများကိုလည်း ကန်ကျောက် ကြ၊ ပစ္စည်းချင်းမစာနာဘဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကိုင်တွယ်ကြနှင့်ပြုနေကြ သည်။ သူတို့သည် ပစ္စည်းများကို ရှာသည်ဟုဆိုသော်လည်း စင်စစ် ပစ္စည်း

များရှာဖွေခြင်းကို ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သိချင်၊ ကြည့်ချင်သောအရာတွေကို လုံစွပ်တပ်သေနတ်ကြီးကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်အနက် လက်တစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခံလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရှာဖွေနေသူတို့က မိမိလက်ရှိအရာကို သူတို့ဖြန့်လိုက်သည့် လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကိုရွှေစစ်သားသည် ထိုအရာကိုကြည့်၍ သဘောကျပါက မိမိဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သဘောမကျပါက ကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ဘေး၌ ရှာဖွေနေသူအား သူတို့ဆက်လက်ရှာလိုသည့်အရာကို လုံစွပ်ကြီးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

စစ်သားတို့၏ဘေးမှ လက်ရောက် ရှာဖွေနေရသောသူသည် မြန်မာအရပ်သားတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ထက် မြန်မာအရပ်သား၊ ကုလားအရပ်သား၊ တရုတ်အရပ်သားတို့ ဖြစ်ကြသည်ဟုဆိုက ပို၍မှန်မည်။ သူတို့သည် အရပ်သားအချင်းချင်း၏ ပစ္စည်းကို ဂျပန်စစ်သားတို့က ယူနိုင်ရန်၊ အပြစ်ရှာနိုင်ရန်၊ ဖမ်းနိုင်ရန် ကူညီပြုလုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် သူတို့၏အိမ်ထောင်ကို ဖူလုံဝလင်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြရသူများဖြစ်သည်။

သူတို့၏အလုပ်သည် ဂျပန်စစ်သားတို့က သူတို့ကဲ့သို့သော အရပ်သား ဘဝတူတို့ကို များများနှိပ်စက်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်လေလေ သူတို့အဖို့ များများနာမည်ကောင်းရလေလေ။ စစ်သားများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ အကြီးအကဲများသာ စားနိုင်၊ သောက်နိုင်ကြ၍ ရိုးရိုးအရပ်သားများ စားသုံးခွင့်မရှိသော စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ရရှိသုံးစွဲနိုင်လေလေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတို့ဘေးရှိ ဂျပန်စစ်သားများ ကျေနပ်သဘောကျစေရန် သူတို့ကဲ့သို့သော ဘဝတူ မြန်မာအရပ်သားများကို ပို၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်ပြုရသည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပြုရသည်။

ထိုသူတို့အထဲ၌ တာဝန်ရှိသော မြန်မာအမှုထမ်းအရာထမ်းတို့လည်း ပါကြသည်။ သို့သော် အရပ်ထဲမှ သူလိုငါလို အရပ်သူအရပ်သားတို့က ပို၍များကြသည်။ ထိုသူတို့သည် စစ်တပ်တွင်းမှ ဂျပန်အရာရှိတစ်ဦး၏ လက်အောက်ခံများဖြစ်ကြ၍ သူတို့ကို အရပ်သူအရပ်သားတို့က စစ်စုံထောက်ဟု သိထားကြသည်။ သို့သော် ဂျပန်တို့ခေါ်သည့်အတိုင်း ကင်ဗေ

ဟူသောအမည်ဖြင့် အရပ်သူအရပ်သားတို့က သူတို့ကိုခေါ်ကြသည်။

စံနက်ကျော်တို့စီးလာသည့် သင်္ဘောကြီး သင်္ဘောအချင်းချင်း တွယ်ကပ်တော့မည်ပြုသည်နှင့် အရှာအဖွေခံနေရဆဲဖြစ်သည့် သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ ထိုကင်ပေဆိုသူ စစ်စုံထောက်အချို့က ဝိုင်းဝန်းအော်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့- ဟိုသင်္ဘောပေါ်မှာပါတဲ့လူတွေ နေရာမရွေ့ကြနဲ့၊ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြနဲ့။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်နေကြ။ လှုပ်တဲ့လူ၊ နေရာရွေ့တဲ့လူတွေ အားလုံး လှံစွပ်စာဖြစ်သွားမယ်။ သင်္ဘောကပ်ပြီးရင် ဒီက မာစတာတို့လာမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ရှာရမယ် ဒါပဲ”

မြို့သို့ကပ်သဖြင့် မတ်တတ်မတ်တတ်ဖြစ်နေကြသော ခရီးသည်အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် မိမိတို့ ပစ္စည်းများထားရာနေရာသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်သွားကြသည်။

ဂျပန်အသံတစ်ခုပေါ်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် စစ်စုံထောက်(အရပ်သား ကင်ပေ) တို့၏အသံလည်း ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့လူတွေ၊ နေရာမရွေ့နဲ့ဆိုတာ ဘာလို့ရွေ့ရတာလဲ။ အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်လိုက်ပါဆိုတာ ပြောတာမရဘူးလား။ ပါးရိုက်ခံချင်ကြသလား”

ထိုအသံတို့မှမဆုံးမီ ထိုအရပ်သား ကင်ပေတို့နှင့် လှံစွပ်သေနတ်ကိုင်ဂျပန်စစ်သားအချို့က သင်္ဘောအချင်းချင်း မကပ်မိရသေးမီပင် ကူလီအလုပ်သမားများ ခုန်ကူးသကဲ့သို့ ခုန်ကူးလာကြသည်။ ထို့နောက် နီးရာလူတို့၏ ပါးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောအောက်ထပ်ရှိ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်သည် ဂျပန်မာစတာ၏လက်ပြန်ရိုက်မှုကို ခံလိုက်ရပြီး ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။

နီးရာလူတို့လည်း အဘွားကြီးကို ကူညီဆယ်ယူကြရန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်မိကြသောကြောင့် ဂျပန်စစ်သားအချို့တို့က လှံစွပ်ကြီးများဖြင့် ထောက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်နှင့်ကန်၊ ပါးရိုက်ပြုလုပ်ကြသည်။ ခူးရကား ဟူသောအသံတို့ ဆူညံသွားသည်။

အဘွားကြီး၏မြေးနှင့်တူသော ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ကလေးမကလေးသည် နေရာမှမထဝံ့ဘဲ သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းကြားမှ စီးနေ

သောရေပြင်ကိုကြည့်လျက် ဆို့နှစ်ရှိုက်ငင်နေသည်။

လူအားလုံးတို့သည် မိမိတို့ရပ်တည်နေရာ၌ပင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ပြူးကြောင်ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် အထိတ်တလန့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေကြသည်။

ဆန်အိတ်တွေကြား၌ အိပ်လျက်ပါလာသော စံနက်ကျော်သည် နေရာမှထထိုင်လျက် အခြေအနေအားလုံးကို လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

သူသည် တစ်ဖက်သဘောပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် အခဲအညား စကားပြောနေသော မြန်မာအရာရှိသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအရာရှိတို့သည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး စံနက်ကျော်ကို ဖမ်းဆီးရန် လိုက်ခဲ့ဖူးသော စံနက်ကျော်နှင့် လူချင်းလည်းသိ၊ ခြေချင်းလည်းသိ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ချင်းလည်း သိခဲ့ဖူးကြသည့် မျက်နှာသိများ ဖြစ်ကြသည်။

စံနက်ကျော် ရင်ခုန်လာလေသည်။ ဘာလုပ်ရပါ့မတုံးဟု တွေးရင်း ဘာမှမရှိသည့်ခွက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်နှိုက်ရှာဖွေနေသကဲ့သို့ အကြံဉာဏ်ထုတ်သည်။ ဘာအကြံဉာဏ်မှလည်း ပေါ်မလာ။

ဂျပန်စစ်သားတို့နှင့် အရပ်သားကင်ပေတို့သည် စံနက်ကျော်တို့သဘောပေါ်သို့ လူတွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေစေရန်အတွက် စောင့်ကြပ်ဖို့သာလျှင် ကူးတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှာဖွေရန်မဟုတ်သေး။

ရှာဖွေနေသည့် သဘောပေါ်တွင် လုံစွပ်တကားကားနှင့် ရှိနေကြသည့် ဂျပန်စစ်သားတို့ပင်လျှင် သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိလေသည်။ ဆိပ်ခံကြီးပေါ်၌ လည်း စီလျက်ရပ်နေကြသည်။ မြန်မာရပ်သားများ၊ ရဲအရာရှိများနှင့် ဂျေကေထိုင်များ၊ ဝန်ထမ်းများဆိုသူတို့ကလည်း မနည်းလှ။ ရိုးရိုးအရပ်ဝတ်ဝတ်ထားကြသော ဘာကောင်တွေမှန်း မသိရသည့် ကင်ပေအမျိုးအစားတို့ကား ဂျပန်စစ်သားနှင့် ရဲသားအားလုံးပေါင်း အရေအတွက်တို့ထက်ပင် များနေသေးသည်။ စံနက်ကျော်သည် ထိုသူတို့အထဲမှ သုံး၊ လေးယောက်ခန့်ကိုလည်း သူဘက်ကိုယ့်ဘက် မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေကြရသည့် ရန်ဘက်များအဖြစ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသူတို့သည် စံနက်ကျော်ကို မြင်လိုက်ကြသည်နှင့် အမဲကောင်ကို

တွေ့လိုက်ရသော တောမုဆိုး၏ ခွေးကဲ့သို့ ဝိုင်းအုံ့ရောက်လာကြပေမည်။ ထို့နောက် သူတို့၏သခင် မုဆိုးကြီးများဖြစ်ကြသော ဂျပန်မာစတာကြီး တို့ထံသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြကာ ဤသူကား မာစတာကြီးတို့ အလိုရှိနေကြသော ရန်ကုန်မှ စံနက်ကျော် ဆိုသူပါတည်းဟု သွားရောက်အပ်နှံကြပေလိမ့်မည်။

စံနက်ကျော်သည် တစ်ဖက်သဘောနှင့် ဆိပ်ခံကြီးဘက်ဆီသို့ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း အကြံအိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုစဉ် အရှာအဖွေခံနေရဆဲဖြစ်သော တစ်ဖက်သဘောပေါ်မှ ကူးလာဟန်ရှိသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် စံနက်ကျော်တို့ သဘောမှ ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

နှုတ်ဆက်ခံရသူကား စံနက်ကျော်ထက် အနည်းငယ်မျှသာ အသက်ကြီးပုံရသော ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စံနက်ကျော်က ထိုသူကို လမ်းကတည်းက သတိထားမိခဲ့သည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာကိုလည်း သိဖူးသလိုလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုသူ၏ အသုံးအဆောင်တို့သည် ရိုးရိုးအရပ်သားများ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်သည့် အသုံးအဆောင်မျိုး မဟုတ်သောကြောင့် စံနက်ကျော်က ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိကြရန် တစ်လမ်းလုံး ဆန်အိတ်ပုံအကြား၌ လိုက်လာခဲ့သောလူတစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။

ယခု ဂျပန်အရာရှိကြီးက ထိုသူ၏ နာမည်ကိုခေါ်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သောအခါ စံနက်ကျော်သည် ထိုနာမည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ထိုသူကား စံနက်ကျော်အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သောလူတစ်ယောက်ပါတည်း။

ဂျပန်အရာရှိသည် ထိုသူနှင့် ဖက်လဲတကင်း ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နေသည်။ ထို့နောက် ထိုသူက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလျက် ဂျပန်အရာရှိကိုပေးသည်။ ထိုစဉ် ခတ်ဘောက်တူတစ်စင်းသည် သဘောကိုဝင်ကပ်ရန် အပြင်မှပန်းလာသည်။

အစောင့်ဂျပန်စစ်သားများက ခတ်ဘောက်တူကို မောင်းထုတ်မည်ပြုစဉ် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြောနေသည့် ထိုသူက ရှေ့ဘက်ကိုလာကပ်ရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အစောင့်ဂျပန်စစ်သားသည် ကပ်လာမည့်ခတ်

ဘောက်တူကို နောက်တစ်ကြိမ် မောင်းထုတ်ရန် ပြေးလာစဉ် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သောကြောင့် ခတ်ဘောက်တူသမား လှမ်းပေးသည့် ဘောက်တူကြိုးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဂျပန်မာစတာကြီးနှင့် စကားပြောနေသော တောသားလူလည်သည် မိမိပစ္စည်းများကို ဘောက်တူရှိရာသို့ သယ်ချရန် အခက်အခဲတွေ့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် စံနက်ကျော်သည် ဆန်အိတ်ပုံပေါ်မှခုန်ချကာ ထိုတောသား လူကြီးလူကောင်းကြီး၏ပစ္စည်းများကို ဘောက်တူရှိရာသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သယ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဘောက်တူထဲအထိဆင်း၍ပင် ပစ္စည်းများကို နေရာချပေးသည်။

ထိုသို့ နေရာချပေးရင်း ခတ်ဘောက်တူသမားကိုလည်း 'ခင်ဗျားပဲ့သွား ခတ်တက်ကိုင်' ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။ ခပ်ဘောက်တူသမားက ခတ်တက်ကိုင်၍ သင်္ဘောနှင့်ယှဉ်လျက် အသင့်ရှိနေစေရန် ခတ်တက်ကို လှုပ်ပေးနေသောအခါ စံနက်ကျော်က ဘောက်တူဦးပေါ်မှရပ်၍ သင်္ဘောနှင့် ခတ်ဘောက်တူတို့ ဘေးလုံးချင်းမရိုက်မိစေရန်နှင့် ဆင်းမည့်သူ သင်္ဘောပေါ်မှ အလွယ်တကူဆင်းနိုင်ရန် ကိုင်ပေးထားသည်။

ယခုအထိ စံနက်ကျော်သည် မည်သို့မျှ တွေးတောစီစဉ်ထားမှုမရှိဘဲ ပြုလုပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်ရာ ယခု သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာမည့်သူကို စောင့်နေရသည့် အချိန်အခိုက်အတန့်ကလေးသို့ရောက်မှ တွေးတောစရာတစ်ခုကို စဉ်းစားသည်။

ဤသူတို့သည် မိမိကို အမှတ်မထင် ခေါ်သွားလေမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်ခိုင်းလေမလား။ အကယ်၍သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်ခိုင်းခဲ့သော် လွှားခနဲခုန်တက်ဟန်ဖြင့် ရေထဲသို့ ချော်ချလိုက်မည်။ ရေထဲသို့ရောက်ပြီးပြီဆိုက နောက်ဆင့် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းရန် အတွက် သင့်သလို . . . ။

စံနက်ကျော် ဘဝင်ကျသွား၏။ စံနက်ကျော် စောင့်စားနေခဲ့သော နာမည်ကြီး တောသားလူလည်ကလည်း သူ့ဂျပန်မာစတာနှင့် အလွမ်းသည် ကောင်းဆဲ။

သူတို့သည် လှေရှိရာသို့လျှောက်လာကြပြီး(လှေထဲသို့ဆင်းရန် စံနက်

ကျော်က အသင့်ကိုင်ပေးထားသဖြင့်) တောသားလူလည် လှေထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီးသည်အထိ သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဂျပန်မာစတာနှင့် စကားမပြတ်သေးခဲ့။

သို့ဖြင့် စံနက်ကျော်က လှေဦးကိုတွန်း၍ သင်္ဘောမှခွာလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘောက်တူဆရာကလည်း ပဲ့မှခတ်လိုက်သဖြင့် ဘောက်တူနှင့် သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာခဲ့သည်။

ဘောက်တူပေါ်မှဆရာသည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ မာစတာကို နောက်ဆုံးအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်မှ မိမိက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ၊ မိမိတို့နှင့်မသိဘဲ မိမိဘောက်တူပေါ်တွင်ပါလာခဲ့သော စံနက်ကျော်ကို သတိထားမိလေသည်။

“မိတ်ဆွေဘယ်လိုက်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်က စာဖြူစုတွင်ပါ”

“စာဖြူစု ဘယ်သူ့အိမ်သွားမှာလဲ၊ မိတ်ဆွေ ဒီနယ်သားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် စာဖြူစု ရာအိမ်မှူး ကိုကံရဆိတည်းမှာပါ။ ဒီက မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်က ကျောင်းဆရာပါ”

နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကွင်းသာယာ သူဌေးဦးဌေးမြိုင်သည် စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ကျားပြုံး၊ ကြောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟာ- အားနာစရာပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီဘက်လမ်းကသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ချောင်းတွင်းမှာ ဝင်စရာကလေးရှိလို့ ချောင်းတွင်းကသွားမှာ။ ဒီတော့ ဆရာလေးရာ ဘာပြုလဲ ကျုပ်တို့ရွာကိုပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကျုပ်အိမ်မှာတည်းပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာလည်း ကျောင်းကိစ္စလေးဘာလေးကို အခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြံကြိုက်လာကြတဲ့အခါ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး အကူအညီ တောင်းဆိုတာမျိုး လုပ်ချင်ပါတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်တို့ တောသားတွေဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲ လူတွေကို တွေ့တွေ့ချင်း ဆွေရင်းမျိုးချာလို ကျွေးချင်မွေးချင်၊ ခင်မင်ချင်တတ်ကြတာပဲ ဆရာလေးလည်း သိမှာပါပဲလေ”

စံနက်ကျော်သည် ဤနည်းဖြင့် ကိုဌေးမြိုင်၏ ဘောက်တူထဲသို့ ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိ၏ဖြစ်ရပ်ကို မျက်စိထဲတွင် ပြန်လည်မြင်

ယောင်လာရင်း ပြုံးမိရာမှ သိချင်နေသော မိမိမိတ်ဆွေကို အကျဉ်းရုံး၍ ပြောပြသည်။

“အဲဒါပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ဦးဌေးမြိုင်ဆီကို လိုက်လာရတဲ့ အဖြစ်က ကျွန်ဘဝအကျပ်အတည်းက ဗမာပြည်လွတ်လပ်အောင် ဂျပန် ဖက်ဆစ်တွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရသလို ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရတဲ့ အကျပ်အတည်းက လွတ်မြောက်အောင် ဦးဌေးမြိုင်နဲ့ လိုက်လာခဲ့မိတာပါပဲ”

မိတ်ဆွေဆိုသူက နှုတ်ဆိတ်ခေါင်းငုံ့နေ၏။ အတော်ကြီးကြာမှ ခေါင်းမော့လာကာ မှောင်ထဲ၌ပင် စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာကို မြင်နေရသလို ကြည့်သည်။

“သူကတော့ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဂရုစိုက်မိတာနဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တန်းသိပုံရတယ်ဗျ။ အေးလေ၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့ စာရွက်စာတမ်းတွေထဲကစကားနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြန်ပြောရမှာပဲ။ ဖက်ဆစ်နိုင်ငံ ဖြစ်တာတွေ၊ မဖြစ်တာတွေတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး။ အခုအချိန်မှာ ခလုတ်တိုက်မိလို့ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒါ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ စစ်စုံထောက် ဂျပန်အလိုတော်ရိကောင်ဆိုတာတော့ တကယ့်ကို အမှန်ပဲ။ အဲဒီတော့ . . . ”

ထိုအချိန်၌ လူတွေရော ခွေးတွေပါ ရွာထဲ၌လည်း ဆူနေကြ၏။ မီးတုတ်တွေလည်း ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ မိမိတို့ရွာ၌သာမဟုတ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံနေကြသော အခြားရွာခြေတို့၌လည်း မီးရောင်များ တထိန်ထိန် ဖြစ်လာလျက် မီးတုတ်မီးစည်းကြီးတို့သည် လယ်ကွင်းပြင်တွင်းသို့တိုင် အောင် ပြန့်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငြာသံပေးလိုက်သောအသံတို့သည်လည်း လယ်ကွင်းပြန့်ကြီးအပေါ်မှ ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ရိုက်လာနေကြပေပြီ။ မိတ်ဆွေသည် ပတ်ပတ်လည်ရှိ ရွာများဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နယ်ထဲ မရောက်မချင်း သိပ်ဂရုစိုက်ရမှာပဲဗျာ။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ပြမယ်”

မိတ်ဆွေက အဝေး၌ မြင်နေရသောရွာတို့ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် မည်သည့်ရွာ၌ ဂျပန်စစ်တပ်စခန်းချသည်။ မည်သည့်ရွာ၌ ဂျေကေထိုင်ဟုခေါ်

သော ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ ရှိသည်။ မည်သည့်ရွာ၌ ဝန်ထမ်းတပ်နှင့် ဟေးဟိုးတပ်ဖွဲ့တို့ပါ ရှိသည် စသည်ဖြင့် အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏ နာမည်ကိုလည်း မောင်လူရှည်ဟုခေါ်၍ ကျွဲကန်ရွာအဖွဲ့၏ အဆက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“အေးဗျ၊ ခင်ဗျားက သပြေလို့ ပြောကတည်းက ကျွဲကန်ရွာအဆက် မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်လေ။ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ အထိမ်းအမှတ် ချင်း မတူကြပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ နေရာအားလုံးကိုရောက်နေရလို့ နေရာအားလုံးက နာမည်တွေကို သိနေရတာ။ ခင်ဗျား မီးနဲ့အချက်ပေးပေး နေကတည်းက တို့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေတယ်ဆိုပြီး မယုံရဲယုံရဲနဲ့ အားရှိ မိတာတော့ တကယ်ပဲ။ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီညအဖြစ်ကို တော့ မမေ့နိုင်ပါဘူးဗျာ”

စံနက်ကျော်က မောင်လူရှည်၏ လက်ကို အားရှိပါးရှိ ဖျစ်ညှစ်လိုက် သည်။

“ကဲ- သွားပေတော့ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း လယ်ကွင်းပြန့်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

အချိန်က သိပ်ကြာရှည်ဆွဲနေ၍မရ။ ပတ်ပတ်လည် ရွာတိုင်းရွာတိုင်း ၌ မီးတထိန်ထိန်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လူသံ၊ ခွေးသံ၊ ဆူညံသံ၊ တုံးခေါက်သံ၊ သံချောင်းခေါက်သံတို့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မိုးမလင်းမီ တစ်နေရာ ရာ၌ ခိုနိုင်မှဖြစ်မည်ဟု တွေး၏။ မည်သည့်ရွာတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်သွား ရပါမည်လဲဟု တွေး၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာဆဲ-

“ဟေး- ရပ်လိုက်”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

စံနက်ကျော်သည် အသံနှင့်အတူ မြက်တောထူထူဘက်သို့ ဝမ်းလျား ပစ်ထိုးလိုက်၏။ တစ်ခဏချင်းပင် ဒူးလေးမှ လွတ်လိုက်သော မြားတို့၏ အသံနှင့်အတူ သေနတ်သံတို့ကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်တို့ကလည်း တဝင်းဝင်းနှင့် မြက်တောများရှိရာသို့ ဝှေ့ယမ်းရောက်လာ ကြသည်။ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ဖူးသော စံနက်ကျော်သည် ကျရာ၌ရပ်မနေဘဲ ပို၍ မြက်ချုံထူထပ်သည့်နေရာသို့ ဖားခုန်ခုန်လျက်ပြေးသည်။ အဆင်သင့်

စွာပင် ကိုင်းတောကြီးတစ်ခု၏အစပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဆုတ်ဆိုင်းနေခြင်းမပြုဘဲ ကိုင်းတောကြီး၏ အတွင်းဘက်သို့ ရောက် နိုင်သမျှ ရောက်အောင်ဝင်သည်။ ထိုသို့ဝင်ရာတွင် တစ်ရှိန်တည်း တိုးဝင် ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လေတိုက်လာသံနှင့်အတူ ထုံပိုင်းထုံပိုင်းရပ်၍ရပ်၍ တိုးဝင် ခဲ့သည်။ စိတ်ချရလောက်သည့် နေရာသို့ရောက်သည်နှင့် ခေတ္တရပ်၍ နား စွင့်လိုက်သည်။ အရမ်းဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်နေကြသော သေနတ်သံ၊ ဒူးလေး မောင်းကျသံနှင့် မြားသံနှစ်ဖက်ချွန်များ လေထဲသို့ဖြတ်လာကြသော အသံတို့ သည် အခြားဘက်သို့ ဦးတည်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရသည်။

စံနက်ကျော်အဖို့ ထိုအသံတို့နှင့် အမြန်ဆုံး ဝေးသည်ထက်ဝေးအောင် ပြေး၍ ထိုသူတို့မသိမီ ထိုကိုင်းတောကြီး၏အပြင်သို့ အမြန်ဆုံးထွက်ထား နှင့်မှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးသည်။ ထိုအချိန်သည် အတွေးနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားမှုကိုပါ ပြုရမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတွေးပြတ်၍ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကိုနားစွင့်ရန် ရပ်လိုက်သောအခါ ရန်သူ၏အသံသည် အလွန် ကွာသည့်အရပ်မှ ခပ်သဲ့သဲ့သာ တစ်ချက်တစ်ချက် လေနှင့်အတူပါလာ သည်။

သို့သော် လှုပ်ရှားနေသော အလင်းရောင်နှင့်အတူ မီးလောင်ညှော်နံ့ကို ရလာသည်။ သူတို့သည် ကိုင်းတောကြီးကို မီးတိုက်နေဟန် ရှိပေပြီ။

စံနက်ကျော် ရှေးဦးစွာ ပြုလုပ်ရသည်မှာ ရန်သူတို့ ကိုင်းတောကြီး တစ်ခုလုံးကို လူဖြန့်၍ ဝိုင်းမထားမီ ကိုင်းတောကြီး၏အပြင်သို့ ရောက်နေ နှင့်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုင်းပင်များ ပိန်းပိတ်နေသောကြောင့် ကိုင်း တောကြီး၏အပြင်သို့ ရောက်ရန်အတွက် ထွက်လမ်းကြောင်း ဖြောင့်မှ ဖြစ် ပေမည်။ အချိန်ကြန့်ကြာ၍ မဖြစ်နိုင်ရကား ကိုင်းပင်တို့၏ ထိပ်ဖျားတွင် မြင်နေရသည့် ကြယ်ကြီးတစ်လုံးကို မျက်နှာမူလျက် ခပ်သွက်သွက်ကြီး တိုးထွက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုင်းတောကြီး၏အစပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ခဏဆိုင်း၍ ရှေ့၊ နောက်၊ ဝဲ၊ ယာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုင်းတောကြီးကို ကျောခိုင်းလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်အောင်ပြေးသည်။

သို့သော် သိပ်မပြေးလိုက်ရ။ ကွမ်းသီးတောကြီးသည် စံနက်ကျော်၏ ရှေ့သို့ တရိပ်ရိပ်ရောက်လာသည်။ ကိုင်းတောကြီးနှင့် ကွမ်းသီးတောသည် အလံငါးဆယ် လယ်ငါးကွက်မျှသာ ခြားသည်။ ယခု စံနက်ကျော် ပြေးခဲ့သည်မှာ လယ်သုံးကွက်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ကွမ်းသီးတောကြီးထဲ အရမ်းဝင်မလား၊ ဤလယ်ကွင်းထဲ၌ပင် အခြေအနေ လေ့လာသုံးသပ်၍ သင့်တော်သလို ပြေးရမလား ဟူသော ပြဿနာပေါ်လာသည်။ အလိုလို အလေ့အကျင့်ရှိနေသော စံနက်ကျော်သည် လယ်ကွင်းကြီးတစ်ခု၏ ကန်သင်းမြင့်မြင့်ထောင့်တစ်ခု၌ ကပ်၍ထိုင်ချလိုက်သည်။

ယခုမှ သတိထားမိသည်။ ကိုရွှေဂျပန်တို့နှင့်တကွသော ဂျပန်အခိုင်းခံ ကျေးရွာသားတို့သည် ထိုကိုင်းတောကြီး၏ တစ်ဖက်စပ်ကို မီးနှင့်တိုက်နေကြရုံမျှမက မီးမလောင်သေးသည့်ဘက်သို့လည်း လူဆက်မပြတ် ပတ်၍စောင့်ရန် တာဝန်ခွဲဝေ ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးတုတ်မီးစည်းများ ကိုင်ထားသော လူအချို့သည် နေရာနှစ်နေရာခွဲဝေ၍ ကိုင်းတောကြီးကို မီးတင် ရှိနေကြသည်။ လူအချို့သည် အပြေးပြိုင်သကဲ့သို့ ပြေးလွှားလျက် စံနက်ကျော် ထွက်လာသည့်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် အခြား ကျေးရွာများရှိရာသို့လည်း လူလွတ်ခေါ်လိုက်ပုံရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတို့ဆီမှ မီးတုတ်မီးစည်း အစုအအုပ်တို့သည် ကိုင်းတောကြီးရှိရာဘက်သို့ အတော်မြန်မြန် ရွေ့လျားလာနေကြကြောင်းကို တွေ့နေရသည်။ ထိုစဉ် နောက်ဘက်မှ စကားပြောသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

အသံသည် အလွန်နီးနေလေပြီ။ စံနက်ကျော်သည် နေရာတွင် လဲလျက် ကန်သင်းဘေး၌ယှဉ်၍ ပြားနေအောင်ကပ်အိပ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ဖြတ်သန်းလာသည်။ သူတို့သည် စံနက်ကျော် ခြေပြုထားရာဘက်ရှိ ကန်သင်းပေါ်မှ ကိုင်းတောကြီးဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဂျပန်စစ်သား ငါးယောက်နှင့် မြန်မာရွာသားကြီးအချို့ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်စစ်သားတို့လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် ၎င်းတို့သွားရာ ကန်သင်းပေါ်သို့ ထိုး၍သွားသော်လည်း စံနက်ကျော်ရှိရာဘက်သို့ပါ နှစ်ကြိမ်ခန့် ဝေ့၍ဝေ့၍ထွက်လာသည်။ စံနက်ကျော်သည် မိမိမျက်နှာကို မိမိခေါင်းစိုက်ထားသော ကန်သင်းဘက်မှ မြက်ပင်အုပ်ကြီးကြီးတစ်ခုဖြင့် ဆွဲ

ယူဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ သူသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ အသက်မရှူဝံ့။

သို့သော် တာရှည် ငြိမ်နေကြောက်နေ၍ မဖြစ်။ ဤနေရာမှ အမြန်ရွှေ့ပြောင်းနိုင်မှဖြစ်မည်။ စံနက်ကျော်ရှိရာ ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး တဖြည်းဖြည်းလင်းထိန်၍လာလေပြီ။ သူတို့သည် ကိုင်းတောကြီးတစ်ခုလုံးကို လေးဖက်လေးတန်းမှ မီးဖြင့် တိုက်နေကြလေပြီ။

မီးတောက်၏ ရှေ့တွင် လမ်းသလားနေကြသူများကို အထင်အရှား မြင်နေရသကဲ့သို့ ထိုသူတို့၏ ပြောစကားကိုလည်း အတိုင်းသားကြားနေကြရပြီ။

ဤကိုင်းတောကြီးသည် အလျား ငါးမိုင်၊ အနံ့ သုံးမိုင်ကျော်ခန့်ရှိသည်တဲ့။ ယခင်က ကျွဲစားကျက်ဟောင်းကြီးဖြစ်လျက် အလယ်၌ ပဒုမ္မာကြာတွေ ပေါက်နေသည့် ပေါင်လယ်ခန့်ရေအနက်ရှိသော နွံအိုင်ကြီးတစ်ခုရှိသည်တဲ့။ ထိုနွံအိုင်ကြီး၏ အကျယ်ကလည်း အလံငါးဆယ် လယ်ကွက်ကြီးတစ်ကွက်သာသာခန့်မျှရှိလျက် အနည်းငယ် အလျားရှည်သည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဤကိုင်းတောကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးနှင့်တိုက်၍ တစ်ညလုံး ဝိုင်းဝန်းစောင့်နေကြပြီး နံနက်လင်းမှ ရွံ့အိုင်ကြီးထဲသို့ လှေများချကာ မှိန်းများ၊ စူးများဖြင့် နေရာမလပ်ထိုး၍ ရှာကြမည်တဲ့။

စံနက်ကျော်သည် ထိုသူတို့ ဤလုပ်ငန်းကို အာရုံစိုက်နေကြလိမ့်မည်ဟု သိနေရသော်လည်း ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေသောကြောင့် မိမိနေရာမှ လုံးဝမထဝံ့ခဲ့။ သို့သော် ကွမ်းသီးတောကြီးအတွင်းမှ ထွက်ထွက်လာကြသည့်သူများ ကိုင်းတောကြီးဘက်သို့သွားရန် အသုံးပြုသည့်လမ်းကို စံနက်ကျော်က သတိထားမိလာသည်။

ထိုလမ်းအဖြစ် အသုံးပြုနေကြသည့် ကန်သင်းနှင့်ဝေးသော နေရာသို့ တတ်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် ရှေးဦးစွာ စွန့်စားရမည်။ ထို့နောက် လောင်နေသောမီးများ အရှိန်ကျ၍ အလင်းရောင်နည်းသွားမှ ဤကိုင်းတောကြီးနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးရာသို့ ရောက်အောင်သွားရမည်။ စံနက်ကျော်သည် ဤအတိုင်းဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ကန်သင်းဘေးမှကပ်လျက် သွားလမ်းလာလမ်းတို့နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးရာသို့ရောက်အောင် တွား၍သွားသည်။

ထို့နောက် မီးအလင်းရောင်၏အကွယ်ဘက်သို့ရောက်အောင် ကန်သင်းပေါ်မှ ကျော်လှိမ့်ချလိုက်သည်။

လဆုတ်ဆယ်ရက် လတစ်ခြမ်းပွဲကလေးသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်လာစပြုခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အချိန်သည် နံနက်သုံးနာရီကျော်ခန့်ရှိလေပြီဟု စံနက်ကျော်က ခန့်မှန်းသည်။ မောင်ရင်ပြန်ကြက်တို့ တွန်ခဲ့သည်မှာလည်း အတော်ကလေးကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စံနက်ကျော် ခန့်မှန်းချိန်သည် အတော်ကလေး နီးနီးစပ်စပ် မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဤအတိုင်းဆိုသော် မီးရောင်သည် ယခုထက်ပို၍ လျော့ကျသွားရန် လမ်းမမြင်။ ဤနေရာမှ မီးရှိန်ကျလျှင် ထိုနေရာမှထပ်၍ ရှို့နေသောကြောင့် မီးတောက်တို့က ထပ်၍ထပ်၍ တက်လာနေကြသည်။ မီးတောက်ရှေ့၌ လည်း ကျေးရွာသားများနှင့် ဂျပန်စစ်သားတို့ စကားပြောနေကြသေးသည်။ လူတွေကလည်း ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု များလွန်းလှ၏။

ထိုစဉ်၌ပင် သိပ်မဝေးလှသောနေရာမှ တုံးခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ တုံးသံဖြစ်၏။ နံနက်လေးနာရီဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကြေးစည်သံနှင့် ခွေးအူသံသည် တုံးသံကိုလွှမ်းမိုးလျက် စံနက်ကျော်၏ နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခွေးအူသံတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သနားကြေကွဲ ဖွယ်ကဲ့သို့ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာဖြစ်တတ်သည်ကို ထိုအချိန်က စံနက်ကျော် သိလိုက်ရသည်။

တုံးခေါက်သံတို့ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ် သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ မကြာမီ ဥဩငှက်ကလေး၏ လွမ်းဆွတ်စဖွယ်အသံသည် ကွမ်းသီးတောကြီးဆီမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ကန်သင်းဘေး၌ကပ်လျက် ပက်လက်အိပ်ရင်း ဥဩငှက်၏အသံကို ခဏနားထောင်ကြည့်၏။

ဥဩပျိုသည် နေလုလင်ကို တမ်းတကြိုဆိုပြီးနောက် မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်း နေလုလင်ပေါ်လာရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

စံနက်ကျော်သည် ပူပန်စိတ်ဖြင့် ငုတ်ခနဲ ထိုင်လိုက်၏။ ယခုအခြေအနေအရ စံနက်ကျော်အဖို့ အေးမြမှောင်မိုက်မှုသည် အဖိုးတန်၏။ နေလုလင်ပေါ်လာပါက ပူလောင်ခြင်းနှင့်အတူ လင်းကျင်းမှုက မိမိအပေါ်သို့ အန္တရာယ်

ကျရောက်လာမည်။ ထို့နောက် သားမုဆိုး၏ အမဲလိုက်ခွေးကြီးများထက် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ဖက်ဆစ်သရဲ လူမုဆိုးတို့၏ လူလိုက်ခွေးကြီး များက မိမိကို ဝိုင်းဝန်းလိုက်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအခါ ကျွမ်းလောက်လှလှ ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်သည့် နေရောင်အောက်တွင် မာကျောကြမ်းထက် ပပ်ကြားအက်တွေ ပြွမ်းသော ခယောင်းတောကြီးကိုနင်း၍ နားနေပုန်းအောင်း စရာ ရှေ့၊ နောက်၊ ဝဲ၊ ယာဘယ်မှာမှ မတွေ့မမြင်နိုင်ဘဲ အကာအကွယ် ကင်းလျက် ရပ်တည်ရာမဲ့ ပြေးရပေဦးမည်။

မိမိ၏ခရီးသည် သံသရာခရီးကြမ်းထက်ပင် ဆိုးရွားကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးလမ်းဖြစ်ခဲ့ပြီး နားနေကွန်းခိုရာမဲ့သည့် ခရီးကြမ်းကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နေလှလင် ၏ ရှေ့တော်ပြေး လင်းအရုဏ်အရောင်သည် မိမိအဖို့ ငရဲမြို့တော်ဝမှ ထိုး ထွက်လာသော ငရဲမီးလင်းရောင်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်ပေတော့မည်ဟု တွေး ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် စံနက်ကျော် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လောက်အောင် အကယ်ပင် ပို၍လင်းလာ၏။ သို့သော် မှုန်ရီသောလရောင်သည် ဥဩ ငှက်ငယ် တမ်းတဆိုနေသည့်တေးကို ကောင်းချီးပေးရင်း စံနက်ကျော်အား သရော်ကျီစယ်နေသောကြောင့် ကွင်းပြန့်ကြီးတစ်ခုလုံး ပို၍ လင်းကျင်းနေ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စံနက်ကျော်သည် ထို့ထက် ပို၍ ဆိုးသောအရာကို သတိထားမိလာပြန်၏။

ကိုင်းတောကြီးနှင့် ကွမ်းသီးတောကြားရှိ ကွင်းပြန့်ကြီးထဲ၌ ရွာသား အချို့တို့သည် ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု ရှိနေကြပြန်၏။ သူတို့သည် စံနက်ကျော် ခေါင်းပြုခဲ့သည့်ဘက်၌လည်းကောင်း၊ စံနက်ကျော် ခြေပြုခဲ့ သည့်ဘက်၌ လည်းကောင်း ဘယ်၊ ညာညှပ်၍ ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကြည့် ရသည်မှာ ဤကွမ်းသီးတောကြီးရှိသော ရွာတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ ရွာအသီး သီးက ရောက်လာကြသည့်သူများ သူ့အုပ်စုကိုယ့်အုပ်စု ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု စုထိုင်ကြလျက် နေထွက်လာမည်ကို စောင့်စားနေကြဟန် ရှိ၏။ သူတို့သည် နေထွက်လာပါက လူသားတစ်ယောက်ကို အမဲသား ကောင်လို အမှတ်ထားလျက် ဝိုင်းဝန်းလိုက်ကြပေတော့မည်။

မိမိ မည်သို့ပြုရပါ့မလဲဟု တွေးရင်း အကြံအစိုက်နေစဉ် အလွန်နီးကပ်

သောနေရာမှ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ရေသွားတောင်းဦးကွာ”

စံနက်ကျော်နှင့်တည့်တည့် မီးလောင်နေသော ကိုင်းတောကြီးဘက်မှ ဖြစ်၏။ မီးရောင်ရှိသည့်ဘက်မှ ၎င်းတို့က ရောက်နေသောကြောင့် တော်တော့၏။ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က စံနက်ကျော်ကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့သည် စံနက်ကျော်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော လယ်ကွက်တွင် ကန်သင်းဘေး၌ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ စံနက်ကျော်နှင့် အလံလေးဆယ်လောက်မျှသာ ဝေးကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်- သွားပါကွ”

“ဟာကွာ ငါသိမှမသိဘဲ”

“သိဖို့လိုသေးလားကွ၊ ဒီလိုပဲ လူတိုင်းသွားယူနေကြတဲ့ဥစ္စာ။ မင်း တော်တော်ဖျင်းတဲ့ကောင်ပဲ။ ငါမေးပေးမယ်။ ဗျို- ဟိုဘက်က နောင်ကြီးတို့၊ ခင်ဗျားတို့ စောစောက ရေသွားယူကြတယ် မဟုတ်လား။ ရရဲ့လား။”

“ရပါတယ် ရပါတယ်၊ အဲဟိုဘက်က ကန်သင်းအတိုင်းသာ လျှောက်သွား ကျောင်းထဲကို တန်းရောက်သွားလိမ့်မယ်”

လယ်နှစ်ကွက်ခြားလောက်တွင် စုထိုင်နေကြသော လူဝိုင်းဆီမှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမလူသည် အတင်း တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းနှင့် ခိုင်းနေသောကြောင့် လူတစ်ယောက် ဝိုင်းထဲမှ ထလိုက်သည်။ ထိုလူ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွား၍ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ တစ်နေရာမှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ရေသွားခပ်မလိုလားဗျို၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ခဲ့ဦးမယ်”

သွားနေသူက ရပ်စောင့်နေစဉ် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူနှစ်ယောက် ထလာသည်။ စံနက်ကျော်သည် အရဲစွန့်၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူတွေရှိရာသို့ နောက်မှလိုက်သွားသည်။

ဤအခါတွင်မှ မိမိ စွန့်စားလိုက်မှုသည် အလွန် ကံကောင်းထောက်မကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လယ်ကွင်းပြန့်ကြီးတစ်ပြင်လုံးတွင် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ထိုင်နေကြသည့် လူအုပ်စုတို့သည် မုန့်ပျားသလက်ပေါ်တွင် ကြံဖြန့်ထားသော ပဲလွန်းစေ့များကဲ့သို့ ကွင်းနှင့်အပြည့်ရှိနေကြသည်။ နံနက်

အရုဏ်ကျင်း၍ လင်းလင်းချင်းချင်းတွင် ဤအုပ်စုတို့အထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မိမိကို တွေ့သိသွားပါက မိမိအဖို့ တွေးဝံ့စရာမရှိတော့။

“ကျုပ်တို့ ရေလာခပ်တာ”

ဟု ရှေ့မှလူက ပြောလိုက်သည် ကွမ်းသီးတောအစပ်တွင် လှံစွပ်တပ်သေ နတ်ကြီးနှင့် ရပ်နေသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က မတုန်မလှုပ်ငြိမ်နေသည်။ စစ်သားနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရေခြောက်နေသည့် မြောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ အခြား ဂျပန်စစ်သားငါးယောက်ခန့်တို့ သေနတ်ကြီးတွေကိုဖက်လျက် အချင်းချင်း ပူးကပ်ကာ ငုတ်တုတ်အိပ်နေကြသည်။

စံနက်ကျော်တို့သည် မြောင်းကူးပျဉ်ပြားကလေးပေါ်မှဖြတ်လျက် ခြံတစ်ခြံ၏အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ရေက ဘယ်မှာခပ်ရမှာလဲ”

ရှေ့မှလူက မေးလိုက်သည်။ ထိုသူ၏ နောက်မှလူက-

“အဲ- ဟိုကျောင်းဘေးက ပတ်ပြီးသွား၊ နောက်ဘက်ကအုတ်ရေကန်ကလေးထဲမှာခပ်ရမှာ”

ဟု လမ်းညွှန်သည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ဒီကျောင်းက ဘာကျောင်းလဲ။ ဘယ်လိုကျောင်းလဲ”

“ခရစ်ယာန်စာသင်ကျောင်းလေ”

သူတို့သည် စာသင်ကျောင်းဘေးရှိ အမှောင်ရိပ်ကလေးမှဖြတ်လျက် အုတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ စံနက်ကျော်က ဇရပ်လိုလိုဘာလိုလို အဆောင်နှစ်ဆောင်နှင့် အဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတို့ ပုံစံအတိုင်း အမိုးချွန်ကလေးနှင့် သီးသန့်ခွဲထုတ်ထားသော အဆောင်ကလေးနှင့် တွဲလျက်ရှိသော အဆောက်အအုံကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အကဲခတ်ရင်းပါလာသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး တံခါးတွေ အလုံပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အုတ်ရေကန်ကလေးဘက်သို့ ထွက်သည့် တံခါးမကြီးရှိရာ မြေစိုက်အဆောင်ကလေးသည်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ပြတင်းတံခါးများပါ အလုံအခြုံပိတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် အမိုးနိမ့်သဖြင့် အရိပ်ကျသောကြောင့် အခြားနေရာတွေထက် ပို၍မှောင်နေသည်။

“နောင်ကြီးကကော ရေသယ်စရာပါမလာဘူးလား”
စံနက်ကျော်က မိမိအားမေးနေသည်ကို အသံကြားရပြီး ခဏကလေး
ကြာမှ သတိထားမိသည်။

“ကျ . . . ကျ . . . ကျွန်တော် ရေသောက်ဖို့သက်သက်လာတာပါ”
ထိုစဉ် ဆူညံဆူညံနှင့် စကားပြောလာကြသည့် အသံတွေကို ကြားရ
သည်။ စံနက်ကျော်၏ တစ်ကိုယ်လုံး မွေးညင်းတွေထောင်သွားသည်။ မိတ်
ဆွေကြီး ကိုဌေးမြိုင်၏ အသံ ဖြစ်လေသည်။ စံနက်ကျော်သည် ရေခပ်သည့်
ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း-

“ခင်ဗျားတို့သွားနှင့်ကြ၊ ကျွန်တော်လိုက်လာမယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့
ရွာကလူတွေလာလေကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
အဖော်တွေက စိတ်ချလက်ချ စံနက်ကျော်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။
ခြံဝမှ မီးရောင်တို့သည် မြေပြင်သို့ ရိုက်ခတ်လျက် ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ စံနက်
ကျော်ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

စံနက်ကျော်သည် မိမိအား ကျောခိုင်းသွားသည့်အဖော်များ မဝေး
ကွာသေးမီပင် လက်ထဲရှိ ရေခွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာချခဲ့ကာ အဆောက်အအုံ
၏ အမိုးနိမ့်သောအပိုင်းကို မှောင်ရိပ်ခိုလျက် ပတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ပင်လျှင် ကိုဌေးမြိုင်ကြီးတို့အုပ်စုသည် ဓာတ်မီး
ရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် အုတ်ရေကန်ကလေးဘက်သို့ ရောက်လာကြပေပြီ။
ထိုမျှမက ဓာတ်မီးတွေကလည်း တစ်ခြံလုံး ဟိုထိုးသည်ထိုးပြုနေကြသည်။

“ဟာ- ဟောဟို ပိန္နဲသီးကြီးမှည့်နေတယ်ကွ၊ အဲဒါ အိမ်မာမျိုးပဲ။ ခွဲ
ရင် အစေးသိပ်မရှိဘူး ခူးကွာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ခူးမလဲကွ ဓားမှမပါတာ”

“ဒီကောင် တော်တော်ဖျင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဓားမပါလည်း ပိန္နဲသီးအလုံးကို
ကိုင်ပြီး ပတ်ချာလှည့်လိမ်လိုက်ပေါ့ကွ”

နောက်ပိတ်ဆုံးပြောလိုက်သူ၏ အသံသည် ကိုဌေးမြိုင်၏ အသံဖြစ်လေ
သည်။

ပိန္နဲသီးခူးမည့်သူသည် ဓာတ်မီးကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် ပိန္နဲပင်ရှိရာသို့ သွား

ခဲသော် မိမိသည် ခိုကပ်နေစရာ အကာအကွယ်မရှိတော့။

အရေးတကြီး စိုးရွံ့ပူပန်လာရသော စံနက်ကျော်သည် မိမိခိုကပ်လျက် ရှိသော အဆောက်အအုံ၏ နံရံအပေါ်ပိုင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံးကို အမိုးရှိရာသို့ ဆွဲကပ်လိုက်သည်။ သီသီကလေးမျှသာ လွတ်မြောက်ရသည်။ အကြောင်းမူ စံနက်ကျော်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း နံရံပေါ်သို့ရောက်နေဆဲ၌ပင် စံနက်ကျော်ခိုနေသော နံရံတစ်ခုလုံးသည် ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်လျက် စံနက်ကျော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ဓာတ်မီးထိုးသူသည် စံနက်ကျော်၏အောက်ဘက်မှ ဖြတ် လျက် ပိန္နဲပင်ရှိရာသို့သွားခဲ့သည်။ သူသည် စံနက်ကျော်ကိုမမြင်။ စံနက် ကျော်ကသာလျှင် ထိုသူကို အပေါ်မှ စီး၍မြင်လိုက်သည်။

စံနက်ကျော်သည် အသက်မရှူဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် အမိုးမှ ဒိုင်းခွေတန်းကြီးကို ကန်၍ထားရသော စံနက်ကျော်၏ ခြေထောက်တို့သည် ကိုယ်၏ အလေးချိန်ကို ကြာရှည်ထိန်းမထားနိုင်ဘဲ တုန်လာသည်။ ဤ အတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး အောက်သို့ပြန်၍ တွဲလောင်းကျပေတော့မည်။

စံနက်ကျော်၏ခေါင်းသည် လည်ပင်းကိုလိမ်စောင်းလျက် ပတ်ဝန်း ကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ အခွင့်အရေးတို့သည် စံနက်ကျော်၏ဘက်မှ အသင့်ကူညီနေသလို မှတ်ထင်ရသည်။

အကြောင်းမူ ရှေးကျောင်းအဆောက်အအုံဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်လို သော လက်သမားတို့သည် ဒိုင်းခွေတန်းကြီးများကို တောသစ်တို့ဖြင့် ကြီး ကြီးမားမား ထည့်ထားကြရာ နံရံနှင့် အမိုးတို့၏ အကွာအဝေးသည် တစ်ပေ နီးပါးခန့် ကွာခြားလျက် ရှိနေကြလေသည်။

စံနက်ကျော်သည် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကန်ထားရာမှ ဖြုတ်လိုက် ကာ နံရံအပေါ်သို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးရောက်အောင် တင်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် မိမိအောက်ဘက်မှ မီးရောင်ပျောက်သွားတိုင်း မိမိ၏ကိုယ်လုံးကို အတွင်းဘက်ဆီသို့ တစ်စတစ်စသွင်းယူကာ တစ်ကိုယ်လုံးရောက်ပြီးသည် နှင့် တွဲလွဲခို၍ အတွင်းဘက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ရပ်မိပြီးသည်နှင့် မိမိရောက်နေသည့်နေရာကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်

သည်။ အမိုး၏အတွင်းစပ်ကို ရိုက်၍ ရောင်ပြန်လင်းလာသော အပြင်မှ ဓာတ်မီးရောင်တို့ကြောင့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ထားသော နောက်ထပ် ရေကန် တစ်ခုဟု သိရ၏။ ထို့ပြင် အပေါ်ဘက်သို့တက်သော သုံးထစ်ရှိသည့် လှေ ကားတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လှေကားထိပ်၌ တံခါးမကြီးသည် ခပ်ဟဟ ရှိနေသောကြောင့် စေ့ထားရုံမျှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စံနက်ကျော်သည် အပြင်မှ ပြောဆိုအော်ဟစ်နေကြသည့် လူသံ ဆူညံ တို့ကို အကာအကွယ်ယူကာ ခပ်ဟဟစေ့ထားသည့် တံခါးမကြီးကို တွန်း ဖွင့်လျက် အတွင်းထဲသို့ တစ်ဆင့်ဝင်သွားသည်။

အပြင်မှ ဓာတ်မီးရောင်တို့ ဝင်းလက်လာကြတိုင်း ကျယ်ပြန့်လှသော အတွင်းခန်းမကြီးကို မြင်ရသည်။ တစ်ဖက်စွန်းရှိ သီးသန့်ပြင်ထားသော အဆောင်ငယ်၌ လက်ဝါးကပ်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲခံနေရရှာသော ခရစ်တော် ကို ကြင်နာဖွယ်ရာတွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအဆောင်နှင့် ထောင့်တန်းဖြတ်ခပ် လှမ်းလှမ်းတွင် သီးခြားအခန်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသေးသည်။

မိမိသည် ဤအခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ခိုပုန်းနေခြင်းထက် ကျဉ်း မြောင်း၍ လူမြင်ရန် မလွယ်ကူသည့်နေရာတွင် ပုန်းအောင်းက ပို၍ အဆင် ပြေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပုန်းမည်ဆိုလျှင်လည်း ဘုရားဆောင်တွင်ပုန်းအောင်း ၍ စိတ်မချရ။ ဘုရားကြည်ညိုဝတ်ပြုသူများလာက တွေ့မြင်နိုင်ပေမည်။ တစ်ဖက်ထောင့်တွင် တွေ့နေရသော သီးသန့်အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပုန်း အောင်းနေပါက ပို၍ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

စံနက်ကျော်က ဤအတိုင်းတွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိတွေ့ ထားသောအခန်းသို့ အပြင်မှ ခြေသံမကြားစေဘဲ ချွတ်နင်း၍သွားရန်အတွက် ကြွက်လျှောက်တန်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အားပြုလိုက်သည်။

ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်မှ အေးစက်စက်အရာတစ်ခုသည် အောက်သို့ ကျတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားရာ ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

တံခါးမင်းတုပ်အပျက်တစ်ခုမှ မင်းတုပ်သံချောင်း ဖြစ်သည်။ ကြွက် လျှောက်ပေါ်တွင် ပြန်တင်ထားမည်ပြုရာမှ မတော်တဆ တိုက်မိပြန်ကျမည် စိုးသဖြင့် ဆုပ်ယူလာခဲ့သည်။

အခန်းရှိရာသို့ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးဝက ပိတ်ထားသည်။

အခန်း၏အမြင့်သည် ရှစ်ပေခန့်မျှသာရှိသောကြောင့် အခန်းဖွဲ့ထားရာနံရံ ရှိ ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်သို့ နင်းလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းနံရံ၏ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်လျက် ကိုယ်ကိုလွှဲကာ အတွင်းဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းမှ လူတစ်ယောက်သည် ခြင်ထောင်ကိုမ၍ ထွက်လာကာ ဖြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့လိုက်သော စံနက်ကျော် သည် ထိုသူကို ဝင်ပူးလျက် ထိုသူ၏ခေါင်းကို ပိုက်၍ ပါးစပ်ကို တအားဖိ ညှစ်ပိတ်ထားကာ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုထက် အရေးကြီးသည်ကား ထိုသူ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပါ ချုပ်ထားရန် ဖြစ်သည်။ အသတ်အပုတ်တို့တွင် အလေ့အကျင့်ရှိထားသော စံနက်ကျော်သည် လွယ်လပ်နေသည့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မည်မျှ လောက် အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည်ကို သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်လူ ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပါ မိမိ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်၍ ချုပ် လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက်ပါလာ သည့် သံမင်းတုတ်နှင့် ထိုသူ၏ အသည်းနှင့် နှလုံးရှိရာသို့ ထောက်လိုက် သည်။

“ဒီမှာ အသံထွက်လိုက်နဲ့ ဘာမှတ်သလဲ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

စံနက်ကျော်သည် ကြိမ်းဝါးနေရင်း မိမိ သံမင်းတုတ်နှင့်ထောက်ထား သူ၏ ရင်ဘတ်က ခပ်တင်းတင်းဖောင်းဖောင်း နူးညံ့သော အတွေ့ရှိသည် ကို သိလာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် မိမိ ဖျစ်ညှစ်ချုပ်ကိုင်ထားသူ၏ တင်း ပြည့်ညက်ညောသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံးကို သတိထားမိလာ သည်။ တစ်ချိန်တည်း၌ပင် စံနက်ကျော်၏သွေးတို့သည် အတွေ့၏ဆွဲ ဆောင်မှုအရ ပူနွေးဆူလျက် ဖျဉ်းဖျဉ်းသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လာသည်။

စံနက်ကျော်သည် တစ်ခဏချင်း အားနာရှက်ကြောက်စိတ်များ ပေါ် လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပူနွေးဖောင်းအိသည့် ရင်ဘတ်ကို ထောက်ထား လျက်ရှိသော သံမင်းတုတ်အား နေရာရွှေ့လျက် မိမိချုပ်ကိုင်သူ၏ လည်မျို သို့ ထိကပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ကိုင်ထား သည့် ထိုသူ၏ပါးစပ်ပေါ်မှ လက်ကို မသိမသာ ကြွပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ပြောတာကိုနားလည်ရဲ့လား၊ အော်ဟယ်ဟစ်ဟယ်နဲ့ အသံမျှိုး

ထွက်လာရင် ချမ်းသာမပေးဘူး။ တစ်ခါတည်းပစ်ထည့်လိုက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ကောင်းကောင်းနားထောင်ရင် ဘယ်လိုမှ ရန်မလုပ်ဘူး သိရဲ့လား။”

ဖမ်းချုပ်ထားမှုကိုခံနေရသူကား ခေါင်းကို တွင်တွင်ညိတ်သည်။ ထို့နောက် အလွန်တိုးတိတ်သည့် စကားသံကလေးများ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ မိန်းမသားပါ။ ဘယ်သူ့မှ ရန်မမူဝံ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မုန်းတီးတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မအခန်းထဲ ကျူးကျူးကျော်ကျော်ဝင်လာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မလုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် လာပြီး ရန်ရှာနေသလဲဆိုတာ အံ့ဩတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေပါတယ်။ ရှင့်ကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ပါစေ ဆိုတာ”

စံနက်ကျော်သည် အားတောင့်အားနာဖြစ်သွားလျက် မိမိ၏ ချုပ်ကိုင်ထားမှုကို ဖြည်းညှင်းစွာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်-

“ခင်ဗျား မရိုးမသားလုပ်ရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အသက်ချင်းလဲလိုက်မှာပဲ။ ကဲ- ခင်ဗျား အဲဒီခုတင်စွန်းမှာပဲထိုင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

“ခင်ဗျားက ဒီမှာနေသလား၊ ခင်ဗျားအပြင် တခြားဘယ်သူတွေရှိသေးသလဲ”

ဟု မေး၏။

မိန်းကလေးက မိမိသည် ဤကျောင်းမှ ကျောင်းဆရာမဖြစ်ကြောင်း၊ ဤရွာရှိ ကလေးငယ်များ ပညာတတ်မြောက်ရေးနှင့် အကျင့်အယူကောင်းမွန်ရေးအတွက် ရည်ရွယ်လျက် ဤတောရပ်တောရွာသို့ လာရောက် နေထိုင်သင်ပြပေးရင်း ခေတ်ပျက်သွားသဖြင့် မပြန်နိုင်ဘဲ ဤအရပ်၌ပင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ မိဘမောင်ဘွားများသည် ရန်ကုန်မြို့ အလုံရပ် ကရင်ခြံ၌ရှိပါကြောင်း၊ ယခု မိမိ၌ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် တွေ့နေရပါကြောင်း၊ ထိုဖြစ်ရပ်သည် မိမိတို့ရွာ၌ စခန်းချနေသော ဂျပန်စစ်တပ်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆိုသူက အတင်းခြိမ်းခြောက် အနိုင်ကျင့်လျက် သူ၏မယားဖြစ်လာရန် ကြိုးပမ်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင်

အထဲ၌ ဆုတောင်းကာ မိမိအား ဤအဖြစ်ဆိုးမှ ကယ်တင်ရန် ညစဉ်ဝတ်ပြု ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရာ ယခု ဘုရားသခင်သည် ထိုအဖြစ်ထက်ဆိုးသော ဖြစ် ရပ်တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံနေစေပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိ ဝမ်းနည်း၍ မဆုံးနိုင် လောက်အောင်ဖြစ်မိကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြ၏။

မိန်းကလေးသည် ဖြည်းဖြည်းတိုးတိုး အလွန် ညင်သာစွာပြောနေသော် လည်း ငိုရှိုက်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ သို့သော် မိန်းကလေး၏အသံမှာ အလွန် ကြင်နာထိခိုက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

စံနက်ကျော်၏ စိတ်ထဲ၌ အတော်ထိခိုက်သွား၏။ သို့သော် ထိခိုက် မှုကို လုံးဝမပြ။ ထို့နောက် မိမိ ဤအခန်းအတွင်းသို့ မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာရသည်ကို သဘောဆိပ်ဆီမှ စ၍ အတိုချုံ့ လျက် ပြောပြသည်။

ထိုစဉ် တံခါးများကို ထုရိုက်ဖွင့်ခိုင်းသံကြားနေကြရ၏။ မိန်းကလေး သည် စံနက်ကျော်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ဖုံးဝှက်ပေးရန် နေရာရှာ မရလောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား တံခါးကိုသာ သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဒီမှာ ဗြုန်းဗြုန်းခိုင်းခိုင်း ကိုယ်ကစမလုပ်နဲ့နော်၊ ဘုရားသခင်က သည်း ခံမှုဟာ ကျေအေးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တယ်တဲ့”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားသာသွားပါ”

မိန်းကလေးက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်သည်။ စံနက်ကျော်၏ စိတ် တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော အတွေးပင် ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ရောမကျောက်ဆစ် ပန်းပုကျော် မိုက်ကယ်အိန်ဂျာလိုသည် ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ဖူးမည်ဆိုပါ က သူ၏ကျောက်ဆစ်ရုပ်များသည် ယခုထက်ပင် ကမ္ဘာ၌ ကျော်ကြားပေ လိမ့်မည်ဟု တွေးသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် တံခါးဖွင့်သံနှင့် ဝင်လာကြသောခြေသံ၊ မပီကလာပီကလာ ဗမာစကားပြော နေသည့် သူရဲကောင်းဆန်သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စကားသံတို့ကို ကြားနေ ရသည်။ သူတို့၏ မေးမြန်းပြောဆိုနေကြသံသည် တော်တော်နှင့် မပြီးကြ။

ထို့နောက် ထွက်ခွာသွားကြသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးသည် ဖယောင်းတိုင်၏အလင်းရောင်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ဖွင့်ထားသည့် တံခါးအကွယ်၌ ရပ်နေသော စံနက်ကျော်ကို မိန်းကလေးက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မဖြင့် ရှင်ကများ စိုးရိမ်အားကြီးပြီး ဂျပန်တွေကို ပစ်လိုက်ခတ်လိုက်မလားလို့ စိတ်ပူနေတာပဲ”

စံနက်ကျော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အတွင်းခံတစ်စုံတစ်ခုမျှမပါဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီ၏အစား အဝတ်ဆင်ထားသည့် ပျော့ပျော့လေးလေး ပုံဟန်ရှိသော သင်တိုင်းရှည်ပွပွကြီးအတွင်းမှ အချိုးအဆစ်ကျကျ ပေါ်လွင်နေသော မိန်းကလေး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို မျိုမိမလိုကြည့်နေသည်။ မိန်းကလေးသည် စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းပြန်ကြည့်မိရာမှ ရှက်ကြောက်ဟန် ဖြင့် မျက်နှာပျက်စွာ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ဤတွင် စံနက်ကျော်ကလည်း အားတုံ့အားနာဖြစ်လျက် မိမိ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် သံမင်းတုပ်ကလေးကို ခြင်ထောင်ဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပစ်စရာခတ်စရာ ဘာလက်နက်မှမပါပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို မကြောက်ပါနဲ့။”

မိန်းကလေးသည် စံနက်ကျော်ကိုကြင်နာစွာကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြီးကြာမှ တံတွေးကို မျိုချလိုက်-

“ကျွန်မဆီမှာရှိနေသမျှ ကျွန်မကိုယ်နဲ့ထပ်တူ ရှင့်အတွက် လုံခြုံအောင် ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကွမ်းသီးတောကြီးအတွင်းမှ ကူခွဲစွာဟစ်ကြွေးလိုက်သည့် ဥဩသံကို စံနက်ကျော်ရော ဆရာမကလေးပါ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်မိနေကြသည်။

ဥဩသံသည် အလွန် သာယာပါသည်။ ယခု အရင့်အရင်က ကြားဖူးခဲ့သည်တို့ထက် ပို၍ပို၍ သာယာလှပါသည်။ သနားလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်လှပါသည်။

“ ၂ ”
စံနက်ကျော်နှင့်
ဓားသူရဲကောင်းကြီး နာကာမူရား

ကြေကွဲစဖွယ် လွမ်းတေးကို ဆိုနေသော နွေဥသြကလေး၏ ခွန်းဆင့်
သံကို ဆရာမကလေးနှင့် စံနက်ကျော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးက အလိုအလျောက်
ငြိမ်သက် နားစွင့်နေမိကြသည်။

ဥသြသံကလေးကို ကြားရသည်မှာ ကြင်နာစရာကောင်းလှသည်။ သာ
ယာနာပျော်မှုသည် နားထောင်သူတို့၏ နှလုံးသားကို ဖြည်းဖြည်းသိမ့်သိမ့်
လှုပ်ရှားစေနိုင်သည်။ ထို့ထက်စစ်မှန်သော မေတ္တာနှင့် သနားကြင်နာမှုသည်
သနားကြင်နာခြင်းခံရသူ၏စိတ်ကို ပို၍ လှုပ်ရှားထိခိုက်စေနိုင်သည်။ ထို့
ကြောင့်လည်း-

စံနက်ကျော်သည် ဆရာမလေး၏ ကြင်နာသော မေတ္တာတို့ဖြင့် သွန်း
လောင်း ထုလုပ်လိုက်သည့် စကားလုံးတို့ကို နားချိုသော ဥသြသံကလေး
နှင့်ထပ်တူ ဆင့်၍ဆင့်၍ ကြားယောင်သည်။ ကြားယောင်နေရန်လည်း စိတ်
တွင်းမှ အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုနေသည်။

‘ကျွန်မဆီမှာရှိနေသမျှ ကျွန်မနဲ့ထပ်တူ ရှင့်အတွက် လုံခြုံအောင် ကျွန်မ
ကူညီပါ့မယ်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ’

ဥယျာဉ်၏ နုသစ်သောအနံ့သည် လတ်ဆတ်သော နံနက်ခင်း လေပြည့်

နှင့်အတူ ဆရာမကလေးနှင့် စံနက်ကျော်တို့ကို ကလူကျီစယ်လှောင်စသည်။
တိတ်ဆိတ်မှုသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ဆရာမကလေး
နှင့် စံနက်ကျော်တို့သည် တစ်ဦး၏အသက်ရှူသံကို တစ်ဦးက ကြားနေ
ရသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ သယ်ဆောင်သွားရမည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးအား
ခေတ္တခဏချ ရပ်အနားယူလိုက်သကဲ့သို့ စိတ်၌ ပေါ့ပါးနေကြသည်။

ဆရာမသည် မျက်လွှာချလျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဆရာမ၏ မျက်နှာ
သည် ကြည်ဝင်းနေ၏။ သိမ်မွေ့သော ကရုဏာ၊ ချမ်းမြေ့သောမေတ္တာ၊
သန့်စင်သော စေတနာတို့သည် ဆရာမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ လိမ်းကျံထားသကဲ့
သို့ ပေါ်လွင်နေ၏။ ထိုကရုဏာ၊ မေတ္တာ၊ စေတနာတို့ကြောင့်ပင် ဆရာမ၏
မျက်နှာသည် အလိုလို ကျောက်ဆစ်ပြုံးကလေးပြုံးနေ၏။ ထိုအပြုံးသည်
စံနက်ကျော်၏ မျက်လုံးကို မရွေ့လျားနိုင်အောင် ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓကျမ်းစာထဲ၌ပါသော သာမာဝတီနှင့်ပင် တူလေသလား သို့တည်း
မဟုတ် ဥရောပရာဇဝင်တွင် ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော ဂျူးအော့ဖ်အော့ခ်နှင့်တူလေ
သလား သို့တည်းမဟုတ် အီစလမ်ဘာသာကျမ်းတွင်ပါသော ခိုမ်နမ်အမည်
ရှိ အွန်မုလ်မစာကိန်းနှင့် တူလေသလား။ တူချင်းတူရမည်ဆိုပါက ထိုမိမိ
မမြင်ဖူးရသော အမျိုးသမီးသုံးဦးကသာလျှင် ဤဆရာမကလေးနှင့် တူ
ကောင်းတူလိမ့်မည်ဟု စံနက်ကျော်က တွေး၏။

တစ်ဖက်မှအကြောင်းကို စူးစိုက်တွေးကြံနေသော စံနက်ကျော်၏ စိတ်
အရှိန်သည် ဆရာမကလေး၏ မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲပွင့်လိုက်စေသည်။
ဆရာမကလေးသည် မိမိအား စူးစိုက်နေသည့် စံနက်ကျော်၏ မျက်လုံး
နှင့် မျက်လုံးချင်းတိုက်မိကြသည်။

မျက်လုံးအကြည့်ချင်း တိုက်မိလိုက်ကြသော အရှိန်သည် နှစ်ဦးသား
လုံးတို့၏ ရင်ထဲ၌ နှလုံးသွေးတို့ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားကြသည်။ ထိုနှလုံး
သွေးတို့သည် မျက်နှာထက်ဆီသို့ ဖြန်းခနဲ ရောက်လာကြသည်။ ယောက်
ယက်လှုပ်ရှားလာကြသည့် သွေးတို့ ပျံ့နှံ့လာသောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး၏
ရင်တွင်း၊ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးတို့၌ ထူပူသွားကြသည်။ သူတို့၏ ပကတိ
မျက်နှာသည် ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ အသွင်ပြောင်းလာ
သည်။ ဤသည်ကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိစေအောင် ဖုံးဖိလိုက်

အလင်းရောင်ထက် ပူလောင်မှု၊ ထိတ်လန့်မှုတို့ကို ပို၍ဖြစ်စေသည်။ ယုန်သူငယ်သည် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ဝံပုလွေနှင့် ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျားကြွပ် ကြွပ်ဝါးမည့် တောသားရဲကောင်ကြီးတို့အလယ်သို့ ရောက်ရှိနေရသဖြင့် နံနက်ကျင်း၍ အလင်းရောက်လာမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထိုနေဝန်းကြီးသည် စံနက်ကျော်အတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်သော အထိမ်းအမှတ်နာကြည်းမှုတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

နေဝန်းအမှတ်တံဆိပ်ကို ကိုင်ဆောင်လာသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်ငရဲပါး ကွက်သားကြီးများသည် မိတ်ဆွေအယောင်ပြုလျက် စံနက်ကျော်တို့နှင့် ဖက်လဲတကင်းပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လက်နက်အားကိုးဖြင့် အနိုင် ကျင့်လျက် စံနက်ကျော်တို့၏ တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ သည် တိုင်းပြည်တွင်းမှ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းတို့ကို ဓားပြတိုက်သလို ရိုက်နှက် လုယူကြသည်။ ထို့နောက် လူတွေကိုပါ ယူလာကြသည်။ တစ်ပြည်ထောင် လုံး ဖက်ဆစ်သရဲတွေ ဗရန်းဗရင်းမြောင်းဆန်လာကြသည်။

ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ဖက်ဆစ်သရဲတွေကို မတွေ့ဟူ၍မရှိရ။ နေရာ တိုင်း၌ တွေ့နေရသည်။ ရှောင်၍မလွတ်၊ ပြေး၍မလွတ်။ ဘယ်ဘက်လှည့် လိုက်လှည့်လိုက် မျက်စိရှေ့တွင် ဖက်ဆစ်သရဲကြီးတွေကို ကားရားကြီး မြင်လိုက်ကြရသည်။ လူထုသည် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဝံ့ကြ။ မျက်စိကို မှိတ်၊ နားကိုပိတ်လျက် ကြိတ်၍ကြိတ်၍သာ ရှိုက်ငင်နေခဲ့ကြရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲနေကြရတော့မလား”

ဟု စံနက်ကျော်က သူတို့ဆရာသမားအကြီးစားကြီးများကို မေးမိသည်။ ဆရာကြီးကြီးတို့က ဆရာသိက္ခာမပျက်ရုံ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနှင့် ဟို လှည့်ဒီလှည့်ပြောသည်။

တကယ်တော့ လက်နက်ကလေးတွေရှိနေကြသဖြင့် သွေးကြွသွေးဆာ လာကြသော ဖက်ဆစ်သရဲတွေက သူ့လူလိုလိုကိုယ့်လူလိုလို ပြုကာ အခွင့် အခါရသည်နှင့် သစ္စာဖောက်လိုက်ပြီး တစ်ပြည်ထောင်လုံးကို အနုကြမ်း စီးယူလိုက်ပြီးနောက် ရက်ရက်စက်စက် ဟိုလူဖမ်း ဒီလူသတ် ပြုလုပ်ပြ လိုက်ကတည်းက ဘယ်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေမှ မလှုပ်ဝံ့ကြတော့။

ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ် အတိုးတက်ဆုံးဟု သမုတ်လျက် စာအုပ်ထူကြီးများ

ဗျာဟု သွားရောက်တောင်းပန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်ထဲမှ တံငါသည် ဆယ့်တစ်ယောက် ငါးမျှားသည့်ပုံပြင် ဖြင့် မိန့်ခွန်းခြွေတော်မူသည်။

တံငါသည်ဆယ့်တစ်ယောက်တို့သည် ငါးမျှားသွားကြ၍ အပြန်တွင် ရေတွက်ကြသောအခါ လူတစ်ယောက်ပျောက်နေပါသတဲ့။ မည်သူက ရေတွက်ရေတွက် တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ရေတွက်ကြည့်တိုင်း လူဆယ်ယောက်သာရှိပြီး အမြဲပျောက်ဆုံးနေသတဲ့။ ဤတွင် တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရေနစ်ပျောက်ဆုံးသွားတာဖြစ်မှာပါပဲဆိုပြီး ဝိုင်းထိုင်ငိုနေကြသတဲ့။

ဒီအချိန်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ လှေတစ်စင်းနဲ့ ကမ်းကိုဆိုက်လာပြီးတဲ့နောက် ဘောက်မဲ့ကြောင့် ငိုနေကြရသတဲ့လို့ မေးပါသတဲ့။ ဒီတော့ တံငါသည်တွေက လူဆယ့်တစ်ယောက် လာခဲ့ကြရာ ယခုအိမ်ပြန်ကြမည်အပြုတွင် လူဆယ်ယောက်သာကျန်၍ လူတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ငိုနေကြရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသတဲ့။

ဒီတော့မှ အနားကိုရောက်လာတဲ့ လူကြီးက တံငါသည်တွေကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ‘ဟုတ်လား၊ တကယ်ပျောက်သွားသလား။ မင်းတို့လူတွေ ရေကြည့်စမ်းပါဦး’ လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ တံငါသည်တစ်ယောက်က ‘မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောမလားဗျ။ ဒီမှာကြည့်၊ ကျုပ်ရေပြေမယ်’ ဆိုပြီး ဝိုင်းထိုင်နေကြတဲ့ သူ့အဖော်တွေကို တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ရေတွက်ပြလိုက်သတဲ့။

အဲဒီတော့ တံငါသည်ကလည်း သူ့အဖော်တွေကို ရေတွက်လို့ ဆယ်ယောက်မှာ လူကုန်သွားပြီး လူကြီးကို မော့လည်းကြည့်လိုက်ရော အနားမှာရှိတဲ့လူကြီးက အဲဒီမော့ကြည့်နေတဲ့ လူရဲ့ခေါင်းကို ခပ်နာနာရိုက်လိုက်ပြီး မင်းပါနဲ့ ဆယ့်တစ်ယောက်လို့ပြောလိုက်သတဲ့။

စံနက်ကျော်တို့တစ်တွေဟာ ဘာအစီအစဉ်၊ ဘာညွှန်ပြချက် တစ်ခုတစ်လေမှမရလာဘဲ အဲဒီပုံပြင်ကို စိတ်ပျက်စွာနှင့် နားထောင်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

စံနက်ကျော်က-

“ကဲ- ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးသည်။

စံနက်ကျော်၏ အဖော်တို့က ‘ခွေးကြီး၊ နွားကြီး၊ အလကားကောင်ကြီး၊ အပေါကြီး’ စသည်ဖြင့် ရေရွတ်လာကြသည်။

အချိန်သည် ဖက်ဆစ်သရဲတွေ အစွယ်တဖြီးဖြီးနှင့် အစွမ်းကုန်သောင်း ကျန်းကြလျက် သင်းတို့အတွက် မကုန်ဆုံးနိုင်သော တော်သလင်းလအခါ တော်ကြီးဖြစ်နေကြသည့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖက်ဆစ်သရဲတို့သည် လက်နက်နှင့် အာဏာကို လူသူ တကာ အလွယ်တကူ မြင်ကြောက်ကုန်ကြအောင် ရှေ့တန်းမှထူလျက် လက် နက်မဲ့ပြည်သူလူထုတို့ကို တွေ့ရာနေရာ၌ အနိုင်ကျင့်ကြပြီးလျှင် ရွှေကိုယူ သည်။ မော်တော်ကားတွေကိုလည်းယူသည်။ စက်ဘီးအစုတ်ကိုလည်း ယူ သည်။ ပြီးတော့ လူတွေကိုပါယူနေကြသည့်အခါ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူအတော်များများ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြေး ကြရသည်။ ဖက်ဆစ်သရဲတွေက ထိုအိမ်တို့ကို သူတို့ကြိုက်လျှင် ကိုယ်တိုင် နေသည်။ မကြိုက်လျှင် သူတို့လူတွေကို နေရန်ပေးသည်။ သို့မဟုတ် သူတို့ ကိုထောက်ခံသည့် အဖွဲ့အစည်းများ၏ ရုံးခန်းပြုလုပ်စေသည်။ သို့မဟုတ် ကုန်ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံ လုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အမြဲ သူတို့ အတွက်ကိုသာ ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချုပ်သောဖိနပ်က သေးငယ်လျှင် ပြည်သူလူထု၏ ခြေထောက်နှင့် အလောတော်ဖြစ်စေရန် ပြည်သူလူထု၏ ဖနောင့်ကို အလွယ်တကူဖြတ်ပစ်နေကြသောသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက် အလွယ်တကူအလုပ်ဖြစ်ရန် လိုအပ်ပါက ပြည်သူလူထု၏ ရပ်ကွက်တစ်ခုကိုလည်းကောင်း၊ ချက်ချင်းနာရီပိုင်းအတွင်း ပြောင်းရွှေ့ထွက်သွားစေလျက် သူတို့၏စခန်း ပြုလုပ်ပစ်လိုက်တတ်ကြ သည်။

ထိုနည်းအတူ ပြည်သူလူထု၏ မော်တော်ကားတွေကိုလည်း ယူကြ သည်။ ပြည်သူလူထုသည် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားစီးခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်မော် တော်ဘုတ်စီးခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်ရ။

ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားနှင့် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ဘုတ်တို့သည် သူတို့ နှင့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူတို့ခွင့်ပြုသူတို့သာ စီးကြရသည်။ ပြည်သူလူ

ထုသည် သူတို့ကခွင့်ပြုထားသော သူတို့လူတွေပိုင်ဆိုင်သည့် ခရီးသည် တင်ကားနှင့် ခရီးသည်တင် မော်တော်ဘုတ်ကိုသာ စီးနိုင်ခွင့်ရှိကြရမည်။

ထိုနည်းအတူ စက်ဘီးကိုလည်း မစီးနိုင်။ သူတို့က ခွင့်ပြုမှ ရဲရဲတင်း တင်း စီးနိုင်ကြသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်က တွေ့ရာနေရာ၌ တွေ့ရာ ဖက်ဆစ် သရဲတစ်ကောင်ကောင်က ဆွဲသိမ်းသွားနိုင်သည်။ သူတို့က ခွင့်ပေးထား လျှင် ခွင့်ပေးသူ၏ထံမှ ကိုယ်ပိုင်စီးနိုင်ခွင့် အမိန့်စာရွက်ကလေးရထားမည် ဆိုက တော်ရုံတန်ရုံ ဖက်ဆစ်သရဲအငယ်စားက ဆွဲသိမ်းလုယက်သွားခြင်း မပြုရဲ။

ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့် ပြည်သူလူထုတို့သည် မိမိတို့ တိုက်တာအိုး အိမ်များကို စွန့်ပစ်နိုင်လျက် မြို့စွန့်ဆင်ခြေဖုံးအရပ်တို့၌ မီးအရှားရှား၊ ရေ အရှားရှား၊ ဖုတ်ထူဗွက်ထသောလမ်းများဖြင့် ရပ်ကွက်ကလေးများပြုကာ စုပေါင်းနေကြရသည်။ ရေမီးအပြည့်အစုံနှင့် တိုက်တာအိုးအိမ်ကောင်းတို့ ၌ ဖက်ဆစ်သရဲကြီး၊ သရဲကလေးများ၊ သူတို့၏ဘက်တော်သားအလို တော်ရီများ၊ သူတို့၏ တရားဝင်စာရင်းပြထားသော မယား အမှတ် ၂၊ အမှတ် ၃၊ အမှတ် ၄၊ အမှတ် ၅၊ အမှတ် ၆ များ။ ထို့ပြင် သူတို့၏ နောက်တော်ပါးအခိုင်းအစေတို့နှင့် ရင်းနှီးသူများကသာ သိထားသော မယားငယ်အမှတ် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ ကိုး၊ တစ်ဆယ်များ။ သူတို့နှင့် သူတို့ မယားများ၏ ဆွေတော်ရှစ်သောင်းမျိုးတော်ပေါင်းတို့သာလျှင် နေထိုင်နိုင် ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် အလုပ်ချိန်၊ ရုံးချိန်၊ အရောင်း အဝယ်ချိန်တို့ကုန်သည်နှင့် မြို့လယ်ရပ်ကွက် တိုက်ကြီးတာကြီးများရှိရာ နေရာ၌ အသွား၊ အလာ မတွေ့မမြင်ကြရတော့ဘဲ မိမိတို့နေရာထိုင်ရာ မြို့စွန့်ရပ်ကွက်တို့ရှိရာသို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီမှ အဖိုးတန်လှ သော တံငါသည်ပုံပြင်ကို အချိန်ကုန်ခံကာ နားထောင် ဆွေးနွေးမှုပြုပြီး စိတ်တိုဆဲရေးရင်း ပြန်လာခဲ့ကြသော စံနက်ကျော်တို့၏ လူစု၌ လူငါးယောက် ပါဝင်သည်။ စက်ဘီးနှစ်စီးနှင့်ဖြစ်ကြသည်။ တစ်စီးတွင် သုံးယောက်စီး၍ တစ်စီးက နှစ်ယောက်စီးသည်။

နေရာသည် နောင်တစ်ချိန်၌ လင့်လမ်းအမည်ဖြင့် စည်ကားလာမည့် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ အနောက်မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းလွတ်ကြီးကို ပတ်သွားသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ထိုနေရာသည် အလွန် လူပြတ်သောနေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အသွားအလာရှိသော လမ်းတို့နှင့်လည်း အလှမ်းကွာလွန်းသောနေရာ ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးနှစ်စီးဖြင့် လူသူပြတ်လပ်သောနေရာတွင် အော်ကျယ်အော်ကျယ် ဆဲရေးတိုင်းထွာ ဝေဖန်ကြရင်း စိတ်တွင်းရှိသမျှ အလွန်လွတ်လပ်စွာ အန်ထုတ်လာခဲ့ကြသော လူတစ်စုသည် မိမိတို့ရှေ့၌ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ကြသည်။

ချက်ချင်း အသံတိတ်သွားကြကာ ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်လိုက်ကြသည်။

ဖက်ဆစ်သရဲကြီးတစ်ကောင်သည် အရက်မူးလျက် လမ်းလုံးပြည့်မျှ လျှောက်လာနေသည်။ အလုံးအထည်ကြီးကြီး ခပ်တောင့်တောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဖက်ဆစ်သရဲကြီး၏ နောက်မှ အဖော်ဖက်ဆစ်သရဲတစ်ကောင် ပါလာသည်။ ထိုအဖော်ဖက်ဆစ်သရဲ၏ လက်ထဲတွင် အိမ်မြှောင်၏ ကိုက်ဖမ်းမှုကိုခံရသော ပုရစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း တရွတ်တရွတ် ပါလာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမိန်းမသည် ပုရစ်ကဲ့သို့ မညို၊ ခပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်သည်။ အရွယ် ၂၅ နှစ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိလျက် ဆူဖြိုးတောင့်တင်းမှုကို တပ်မက်စဖွယ်မြင်နေရသည်။

အဖော်တစ်ယောက်ကဆိုသည်။

“ဒါ ကိုယ်တို့ပြည်သူတွေကို သက်သက်စော်ကားတာ။ ချမယ်ကွာ၊ ဒီနေရာလူပြတ်သားပဲ။ သူတို့က နှစ်ယောက်၊ ကိုယ်တို့က ငါးယောက်”

“ဟာဗျာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ဘာမဟုတ်တာကို အောင့်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမိန်းမကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ထိကပါးရိကပါး သွားသွားအရောဝင်လို့ ဒီကောင်တွေကလည်း ဆွဲလာရဲတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

စံနက်ကျော်က ဝင်တားမြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စံနက်ကျော်သည် မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေးအခေါ်ကို အများသူတကာနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံတွေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

မိန်းမတွေသည် အလှအပမက်သည်။ အကောင်းကြိုက်သည်။ အသက်

သာခိုသည်။ ဂုဏ်ရှိချင်သည်။ အပင်ပန်းလည်းမခံနိုင်။

ထိုအခါ သူတို့သည် အလှအပတွေဝတ်နိုင်အောင်၊ အကောင်းတွေစား၍ အကောင်းဆုံးနေရာ၌နေရအောင်၊ အများသူတကာ မော်တော်ကားမစီးနိုင်ဘဲ ခြေကျင်သွားနေရသည့်အချိန်၌ မော်တော်ကားကြီးကိုစီးလျက် သက်သက်သာသာ ခရီးသွားနိုင်အောင်၊ လူတကာက ကြောက်ရွံ့ရိသေ၍ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတို့၌ ရှေ့ဆုံးအတန်းမှထိုင်ရသော ဖက်ဆစ်ကတော်ကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ရှိရှိနေနိုင်အောင်၊ ဘာတစ်ခုမှ အပင်ပန်းခံ၍မပြုလုပ်ရဘဲ အလိုရှိသမျှ မိမိရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာအောင် နေချင်ကြလိမ့်မည်မှာ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှုနှင့် သူတို့တွင်ရှိနေကြရသည့် လင်ယူသားမွေး ဘက်တစ်ဖက်တည်းတွင်သာ အားပြည့်ထက်သန်စေတတ်သော မိန်းမတို့၏ မွေးရာပါ ဇာတိလိင်သဘာဝကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမတွေ ဖက်ဆစ်ကတော်ဖြစ်ချင်နေကြသည်ကို ခွင့်လွှတ်ရမည်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့်စိတ်ထားသလို သူတို့၏ ဆန္ဒ၊ သူတို့၏ လှုပ်ရှားဖောက်ပြန်မှုအရ သူတို့တွေ့ကြုံနေကြရသည့် သုခ၊ ဒုက္ခတို့ကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် သုံးသပ်မနေဘဲ လျစ်လျူပြုနိုင်ရမည်။

စံနက်ကျော်သည် မိန်းမတွေနှင့်ပတ်သက်၍ ဤအတိုင်း တွေးတောယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းမတွေကို အားနည်းသူများအဖြစ် တမင်ဥဲ့ညှာအလျော့ပေးတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းမတွေပြုလုပ်သမျှကို မိန်းမပဲ ပြုလုပ်မှာပေါ့ဟု ခွင့်လွှတ်မှုရှိသလို မိန်းမတွေ၌ ဒုက္ခတစ်စုံတစ်ခု တွေ့နေလျှင်လည်း အို- မိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးတော့ တွေ့ရမှာပေါ့။ ဒါဟာ သဘာဝပဲဟု အသနားကင်းသလို နေဆိတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ၊ အဲဒါ အလိုမတူဘဲနဲ့ အတင်းဆွဲလာတာ ဖြစ်မှာဗျ။ ဟိုမှာ ရုန်းကန်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။”

“ဟာ- ခင်ဗျားတို့ကလည်း ပုံကိုက ကြည့်ပါလားဗျ။ ဖက်ဆစ်မာစတာကြီးနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့သူတွေမှတတ်နိုင်တဲ့ အဝတ်အဆင်တွေဝတ်ထားတာကြည့်ပါလား။ သူ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုခံရမှာပဲ။ ဘဝက သင်ပေးတဲ့အသိကို သူ့ဟာသူသိပစေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မြန်မြန်သာဖြတ်နင်းသွား။”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ပြည်သူ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

ကို ဒီလိုအတင်းဆွဲနေတာ ကျုပ်တော့ အဲဒီကောင်ကို စက်ဘီးနဲ့ ပစ်တိုက် လိုက်မယ်”

သူ့စက်ဘီးမှာ လူနှစ်ယောက်စီးလာသည့် စက်ဘီးဖြစ်သည်။ စံနက် ကျော်တို့စက်ဘီးက လူသုံးယောက်ပါ၍ စံနက်ကျော်ကိုယ်တိုင်နင်းသည်။

သဘောမတူသော စံနက်ကျော်သည် သူတို့ဟာသူတို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် တို့ဟာတို့ နင်းသွားမယ်။ မကူဘူး၊ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူးဟု စိတ်တွင်းက တွေးလိုက်သည်။

လူနှစ်ယောက်ပါသောစက်ဘီးသည် အရှိန်ယူလျက် အမျိုးသမီးကိုဆွဲ နေသည့် ဖက်ဆစ်ကောင်အား တည့်တည့်ဝင်တိုက်ရန် ရှေ့မှ အကောင် ကြီးကိုရှောင်လျက် ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုတွင် မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ် တစ်ခု ရုတ်ခြည်းဖြစ်လိုက်သည်။

လမ်းနှင့်အပြည့်လျှောက်လာသော ဖက်ဆစ်ကောင်ကြီးသည် ထိုလူနှစ် ယောက်ပါသည့်စက်ဘီး၏ လက်ကိုင်ကို အတင်းဝင်ဆွဲလိုက်သည်။ အကောင်ကြီးနှင့်တကွ စက်ဘီးရော စက်ဘီးပေါ်က ကိုယ်တော်ချောနှစ် ယောက်ပါ ဖရိုဖရဲ လွင့်ကျလဲကျကုန်ကြသည်။

စက်ဘီးအရှိန်ပြင်းသောကြောင့် စက်ဘီးပေါ်က ကိုယ်တော်ချောနှစ် ယောက်က ပိုနာသည်။ ဖက်ဆစ်သရဲအငယ်ကောင်သည် အမျိုးသမီးကို မလွှတ်ဘဲ ဖက်ဆစ်သရဲကြီးလဲနေရာကိုလာထူသည်။

ဖက်ဆစ်သရဲကြီးက လဲနေသည့်စက်ဘီးကိုဆွဲထူလျက် စောင်းယမ်း နေသည့် စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ပြန်တည့်ရန် စက်ဘီးမှ ရှေ့ဘီးကို ဒူးနှစ်ဖက် ကြားထဲသို့ သွင်းညှပ်လိုက်သည်။

အဖြစ်သည် ဖက်ဆစ်သရဲကြီးက စက်ဘီးကိုလုယူသည့်အဖြစ်ဖြစ် သည်။ ထိုစက်ဘီးကိုသာလှသည် မဟုတ်။ ၎င်းတို့ဘေးမှ ဖြတ်နင်းသွား သော စံနက်ကျော်တို့၏ စက်ဘီးကိုလည်း လုယူရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သေး သည်။ ပြောင်းလဲသွားရသည့်ဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းပြုလျက် စံနက်ကျော်တို့ သုံးဦးသာ ပြန်လှည့်လာကြသည်။

အတော်ဟုတ်၏။ ဖက်ဆစ်သရဲကြီးနှစ်ကောင်က စက်ဘီးတစ်စီးပေါ် တွင် မိန်းမပါတင်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်စက်ဘီးတစ်စီးစီဖြင့် သင်းတို့လို့